

LO PEDRIS

30

VILAPLANA
Desembre 2007

BUTLLETÍ TRIMESTRAL D'INFORMACIÓ

Editorial

La revista *Lo Pedris*, va néixer ara fa poc més de set anys, amb la pretensió de ser un eina de dinamització cultural i una possibilitat de canalització de tantes inquietuds socials com puguéssim dins el context de Vilaplana.

Després de tots aquests anys de publicació, hem de donar les gràcies a tota la gent que ens ha donat el seu suport tant econòmicament, fent-se socis col·laboradors, com a tots els que revista rera revista, ens han fet arribar els seus articles, comentaris o crítiques, així com els que ens han donat el seu suport moral esperant la revista amb il·lusió per poder llegir-la.

Tots i cadascun de vosaltres ens sou imprescindibles per tal que nosaltres puguem seguir portant a terme la tasca de publicar la revista.

Ens agradaria que alguns de vosaltres us animéssiu a entrar a l'equip de redacció per tal de poder trobar nous punts de vista i així poder-la millorar.

SEGUIM TREBALLANT... Us donem les gràcies pel vostre SUPORT que ha arribat fins avui.

BON NADAL

LA REDACCIÓ

Visiteu la nostra pàgina web:
www.lopedris.com

LO PEDRÍS

Edita: Lo Pedris
NIF: G-43640267

Coordinació:

Rosa M. Boqué
Montse Ferré
J.M. Garcia
Dolors Joanpere
Hilari Juanpere
Josep de Las Heras
Jordi Mariné
Teresa Mateu
Josep Mestre
Mei Salvat
Teresa Serra

Correcció:

Jordi Serra
Joan Masdeu
Francesc Mariné
Oscar Aymamí
Sarai Martínez
Dolors Joanpere

Col·laborador:

Pep Pelat és Oscar Aymamí

Prensa on-line:

Raquel Virgili

Disseny:

Maria Casanova

Portada:

Gerard Virgili Galindo

Preimpresió:

Serveis Integrals de Preimpresió sl

DL T-1553-2000

Tirada: 400 exemplars

Preu: 2,50 euros.

sumari

- Editorial, 2
- Telèfons d'interès, 2
- L'entrevista, 3
- Qüestionari, 5
- Homenatges, 8
- Cases i coses, 13
- Història, 14
- Literatura: contes, 15
- Cuina, 17
- Tradicions, 20
- Salut natural, 19
- Medicina, 24
- Contes a la vora del foc, 21
- Activitats, 22
- Notícies, 27
- Societat 2007, 28
- Racó per a la metereologia, 29
- L'institut, 30
- La guarderia, 31
- L'escola i l'AMPA, 32
- La fresca, 34
- Passatemps, 39

Lo Pedris és una publicació local que pretén dur la informació a tots els vilatans. *Lo Pedris* no assumeix, necessàriament, les opinions que els col·laboradors manifesten en llurs articles i opinions ni s'hi identifica.

CALAPEIRONA
RESTAURANT

Carrer d'Àngel Guimerà, 1 43380 VILAPLANA
Telèfon 977 81 51 71

**DONACIÓ DE SANG
A LA SALA PARROQUIAL
27/12/2007
de 18h a 21h
www.bancsang.net
902 111 444**

AUTO ESCOLA

CATALUNYA

Pl. del Nen de les Oques, 8 - Tel. 977 32 23 19 - REUS

TECPERVAL

TÈCNICS EN PERITATGES I VALORACIONS

Camí de l'Aleixar, núm. 42, L-4
43202 REUS (Tarragona)
Tel. 977 32 62 44
Fax 977 32 64 58

ENTREVISTA AMB: JAUME MARINÉ FERRÉ (78 ANYS)

Escriure m'ha permès conèixer noves i extraordinàries persones i relacions humanes

"Ens ha costat trobar el fil que havíem intuït en una primera disposició de l'ordre de l'entrevista. Més enllà del primer ofec causat pel respecte i devoció que suscita conversar amb el Jaume, hem anat maniobrant amb el seu art intentant esfilagarsar-ne una petita mostra que a continuació us proposem. No ha estat fàcil! Esperem que l'atemptat pretesament literari que perpetrem no defraudi ningú i que aconseguim fer-vos (almenys!) cinc cèntims de l'ampli espectre que ofereix l'obra del Jaume"

De tot el què ha fet, què ha estat el que més l'ha omplert?

Amb setanta-vuit anys que tinc, podríem omplir totes les pàgines de Lo Pedrís de vivències! He estat corrector de llibres en l'etapa franquista, delegat d'una empresa d'assegurances, he treballat amb Protecció de Menors o a l'ICASS... De fet, però, tot i això, escriure ha representat per a mi allò més important. Escriure, per a mi, ha esdevingut una manera d'expressar els meus sentiments mitjançant la paraula escrita.

I com va començar tot...?

Doncs recordo perfectament quan tenia deu anys i anava a repàs a ca l'Octavi Mestre (per a mi, un mestre inoblidable!) que un dia ens va dir de fer una redacció amb el tema "Quien mal anda mal acaba". A resultes d'aquell treball l'Octavi em va dir: -Jaume, la nota que t'hauria de posar és un dotze (sobre deu!) - Jo, en aquella redacció, hi havia intentat resumir la història

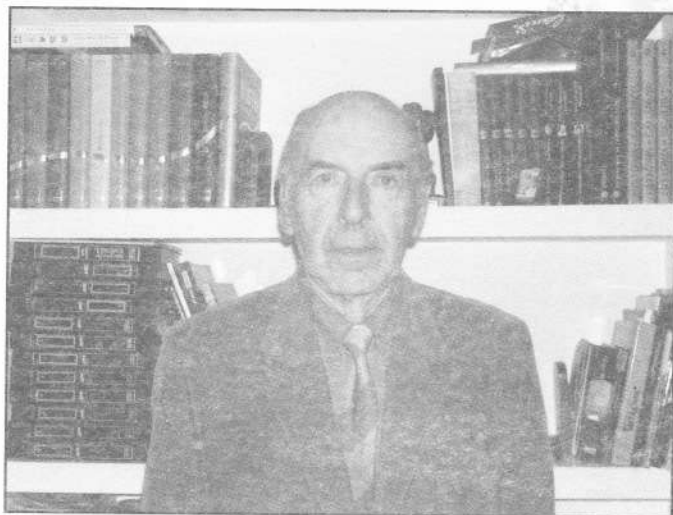
de la meua família i el que havíem sofert per la guerra. I, des d'aquell moment, em vaig dir a mi mateix: -"Jo vull ser escriptor!"-

Però, com podem comprovar veient la vostra trajectòria literària, val a dir que hem de reconèixer que no us vau pas quedar aquí...

D'aleshores ençà voldria destacar que, amb un grup de vilaplanencs en col·laboració amb la Germandat Sindical, vam fer la revista La Teia. Més endavant vaig començar a participar a certàmens literaris; els primers que vaig guanyar i que m'estimo molt (no sols per ser els primers sinó pel fet de ser de Vilaplana) van ser els Premis de Literatura del Casal Vilaplanenc (els anys setanta-nou i vuitanta-un) Després, entre altres, vull destacar el primer Premi de Poesia Catalana a Ciutat Vella, Barcelona, amb "Els pagesos no poden morir mai" i amb el "D'on vinc" el del Consell Comarcal del Segrià, i, finalment, el de Poesia Mariner de Vilanova i la Geltrú.

I del seu vessant com a articulista al Diari de Tarragona, què ens en pot dir?

Com a resultat dels càrrecs que he exercit (Cap de Servei de Protecció de Menors quasi onze anys i Cap de la Secció Operativa de l'Institut Català d'Assistència i Serveis Socials durant cinc anys) vaig començar a

publicar articles relacionat amb la meua tasca. De fet, les "Cent cartes amb ales" són un recull dels articles publicats al Diari de Tarragona.

I què ens en pot donar a conèixer de la seva relació amb la poesia?

Un dia, tots els amics vam prendre clavells de l'Hort del Guimerà per a les nostres núvies, i jo, a més, vaig fer-li un vers a la que ara és la meua dona, la Glòria, per portar-li amb el clavell. I, des de llavors he anat fent....

Tenia i tinc una gran admiració per Miquel Martí i Pol, de fet, "Topants de l'ànima" té alguna cosa d'ell (no tant en mètrica o en ritme com en les idees...)

Ara que ja coneixem una miqueta més el seu historial literari, voldríem preguntar-li com neix un llibre?

De la mateixa manera que esclata una rosa.

**EXCAVACIONS I
TRANSPORTS**

MIRALLES

JOSEP M. MARINÉ MIRALLES, S.L.

Av. Catalunya, 5 3r 1a - Tel. 977 816 489 - 610 282 029 - 43356 ALFORJA

No és cert que ningú no pren compte de quan, com ni perquè? Doncs el poeta n'és el notari. Un llibre esclata quan somriu un infant i quan es veu sobrevolar un ocell... A més, un llibre té l'avantatge que ningú no sap quantes pàgines tindrà abans de néixer.

On es desenvolupa millor vostè, en la poesia, la narrativa o com a assagista?

Jo em considero bàsicament articulista. He de reconèixer que tinc articles publicats al Diari de Tarragona que, ampliat, han passat a formar part de publicacions posteriors de narrativa com és el cas de les "Flames de teia" o dels "Topants de l'ànima". Però també tinc tres premis de narrativa hiperbreu del Centre Cívic del Barri de Gràcia.

Fa uns dies ha rebut el darrer premi, el Miranda de la vila d'Alforja. Què li proporciona un premi literari a l'autor?

A mi, bàsicament, m'ha permès conèixer noves i extraordinàries persones i relacions humanes. Escrivim per expressar una idea. La idea és una eina en mans del polemista que li serveix per a expressar el què vol dir; i cal respectar no pas les idees, com s'acostuma a dir, sinó les persones que les defensen, ens agradin o no (això és per a

mi la llibertat d'expressió!) Reconeix que no sóc nacionalista, sóc universalista i crec en el respecte entre els pobles i les llengües. A més, considero que el bon humor no ha de faltar mai. El doctor Torrella em va dir una vegada - "No et fuis mai d'algú que no tingui sentit comú, sentit de la responsabilitat ni sentit de l'humor" -

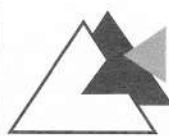
Què proporciona la literatura que fa que l'autor segueixi escrivint? Ha trobat mai o ha perseguit vostè la musa, la lira o la inspiració?

Quan acabo d'escriure alguna cosa em dic a mi mateix - "Has estat capaç de fer això!"-. Si abans d'escriure tenia el dubte de poder aconseguir-ho, només per la complaença d'haver-ho fet ja em proporciona una satisfacció personal. I he de confessar que el millor que he escrit ho he fet al llit o de nit, tremolant de fred a l'hivern o a la Drecera, contemplant la Serralada de La Mussara. L'Oleuger Huguet em va dir una vegada que la inspiració era el resultat de fregar els colzes a la taula durant moltes hores. Jo no hi estic pas d'acord, per a mi és un moment diví/espiritual (fins i tot per als no creients), com un realçament del propi jo que et porta a fer coses no habituals a les que fas.

LA REDACCIÓ

SOLUCIONS:
1-L'agulla de cosir 2-La bicicleta 3-Un
calendari de fulls 4-Un ou 5- Un be

**RAFEL
MARTINEZ**
AGENT D'ASSEGURANCES

CAMÍ DE L'ALEIXAR, 40 B
TEL./FAX 977 31 33 99
43202 REUS (Tarragona)

Josep Tost

**QUEVIURES I
TRANSPORTS**

Dr. Mallafre, 12
Tel. 977 81 50 87
VILAPLANA

MUSSARA

CENTRE D'EQUITACIÓ

677 50 79 44 - Classes
677 50 79 45 - Excursions

Carretera de Vilaplana a la Selva del Camp, km 6,8

Aquest octubre ha fet set anys de la publicació del primer número de Lo Pedrís, amb la voluntat permanent des del principi, d'esdevenir una plataforma oberta i plural de la ciutadania de Vilaplana. En el decurs del temps hem anat comprovant que, com tot procés viu, s'han anat produint canvis ens els col·laboradors i persones que hi volen escriure, també ens els membres de la coordinació.

Amb la perspectiva d'aquests set anys, n'hauríem d'estar satisfets dels resultats obtinguts i del treball realitzat? O trobeu a faltar alguna cosa que s'hauria o es podria millorar a Lo Pedrís? I, sobretot, amb quines eines podríem, tots plegats, continuar fent de la nostra publicació un projecte cultural amb futur al nostre poble?

PITXI

Si l'any 2000, el propòsit de tirar endavant una revista en l'època de la informàtica i de la revolució dels mitjans de comunicació semblava una temeritat; quan llavors, algunes veus pessimistes afirmaven que suposadament internet, la televisió i els mitjans audiovisuals farien perdre, primer, el llegir, i després, l'escriure; on, al poble, també planava la por i els rumors sobre la incerta continuïtat d'una primerenca i inexperta revista... entre tots, equip de redacció i bona part de gent del poble, ens hem demostrat, després de més de 7 anys de constant treball i de 30 números publicats, amb els seus encerts i els seus errors, que aquella novella idea que vam anomenar *Lo Pedrís* no era una simple i escumant citralada, que durés de Nadal a St. Esteve. I que, a dia d'avui, a més a més, podem afirmar que aquell il·lusionant projecte cultural d'àmbit local però plural i obert, com pretenia i pretén ser el nostre, ha esdevingut una ferma realitat que hem aconseguit consolidar. I, de la qual, jo diria que tots ens podem sentir satisfets.

Per a mi, una de les claus de l'èxit, ha estat i és que l'equip de redacció, els correctors, les persones encarregades de l'economia, de passar articles a màquina, de distribuir-la per les vostres cases; d'organitzar xerrades, concerts com el Ressonà, etc; totes i tots els qui hem compartit d'una manera u altre el caliu de la cuina on es cou la revista, sempre ha primat molt més la música de conjunt que les veus solistes. I que el més important per a nosaltres; tan si val si les idees, escrits o participació ens venia del nord, del sud, de terra endins o de mar enllà, o al marge de qualsevol creença, dogma, religió o filiació a cap partit polític, o a qualsevol càrrec de govern o de l'oposició del consistori de Vilaplana... on puguin simpatitzar o filiar els nostres col·laboradors...; ha estat la llibertat i igualtat per donar veu, vida i vot a tots els qui hi heu volgut participar-hi, sense cap excepció ni cap prerrogativa. L'altra punt clau, sens dubte, crec que ha estat la vostra estimable i constant col·laboració alhora d'aportar els vostres escrits; així com l'ajut de les persones, entitats i empreses que ens heu donat el vostre suport econòmic o moral. D'altra banda, a l'hora de preparar la revista, el gran suport logístic que des de l'any 2002 ha significat la pàgina web www.lopedris.com confeccionada per l'equip de l'Ateneu Informàtic de Tortosa que dirigeix i ens brinda amablement en Josep Aragonés (Pep Ros), per l'equip de redacció ha estat un eina de capdal importància que ens ha facilitat i millorat molt la nostra tasca.

TERESA SERRA

Bé, ja hem acomplert els set anys. En qüestions d'associacions, projectes i d'altres iniciatives que s'han endegat a la nostra vila, jo diria que hem arribat a la majoria d'edat.

Quan va sorgir la idea, n'hi van haver que no en van donar ni un any de vida, i jo, la veritat, tot i que vaig començar amb el mateix entusiasme que els altres companys, tenia bastant present la idiosincràsia del nostre poble.

Ara, però, vull donar les gràcies a tots els nostres lectors, agraint sobre manera als col·laboradors, a les persones que sempre estan disposades a deixar-nos i oferir-nos material fotogràfic i a tots aquells vilaplanecs a qui sempre pots anar a "molestar" perquè t'expliquin històries, records i demanar algun que altre article per arrodonir la revista.

Hem tingut baixes molt importants i també noves incorporacions. De projectes i idees sempre procurem tenir-ne al rebost, però la veritat és que una mica sang i inquietuds noves mai fan cap nosa.

Tots plegats, i sobretot amb la vostra lleialtat, hem aconseguit publicar, aquest octubre, el número 30. Ara bé, seguim necessitant el vostre ajut i col·laboració. No tingueu peresa, tota ajuda sempre és benvinguda.

RAQUEL VIRGILI

1.- Jo diria que hauríem de sentir-nos molt orgullosos del treball realitzat en aquests 7 anys. Lo Pedrís es una revista que s'espera i fa poble. Són molts que viuen lluny de Vilaplana i que fins i tot venen molt poc que, mitjançant la seva subscripció, saben què hi passa.

2.- Tot projecte sempre es millorable. Sobre l'edició impresa ara no em ve cap suggerència. Sobre l'edició digital, la que és a Internet (lopedris.com), trobo que està poc promocionat. Per exemple, si l'Ajuntament i les Entitats publiquessin a Opinió on-line els seus actes, potser tindrien un caire més participatiu, ja que arribaria a més gent. I això és molt fàcil de fer, només s'ha de voler.

3.- Lo Pedrís, encara que l'edita una Associació, és un projecte del poble i tot el poble s'hi hauria de volcar. El joves haurien de mirar de col·laborar amb l'equip de redacció per, poc a poc, anar relevant els qui fa temps que hi treballen dedicant-hi una bona part del seu temps. La resta de vilaplanecs haurien de donar-hi suport amb les seves subscripcions. Sé que hi ha gent que no hi està massa d'acord, perquè creu que la revista té un determinat tarannà polític. I això no és així. Jo mai m'hi hagués apropat si fos una plataforma política. Òbviament, com tothom, la gent que el fa vota a qui vota, però això no vol dir que perquè no votin el mateix que jo, jo no hi pugui col·laborar. Sí que alguna vegada algú hi ha defensat o hi ha criticat projectes locals que han dolgut a algunes persones; però això no vol dir que aquestes persones no puguin publicar a Lo Pedrís el que ells creguin oportú. Mai s'ha rebutjat la publicació de cap escrit per motius ideològics. Com que crec que no tenen res a veure els problemes personals amb Lo Pedrís, penso que la gent hauria d'ajudar per a què la revista es continués publicant durant molts anys. I es que ara no m'imagino Vilaplana sense Lo Pedrís.

L'EQUIP DE

LO PEDRÍS

US DESITJA MOLT BONES FESTES

Qüestionari

SISCO MARINÉ

Em sembla que podem estar molt satisfets de que *Lo Pedrís* hagi arribat als set anys de vida. Segurament que si ens ho haguéssim preguntat l'any 2000, en el moment del seu naixement, pocs de nosaltres hauríem sigut tan optimistes amb les previsions de futur. Potser és complicat fer una revista com *Lo Pedrís*, implicant gent amb punts de vista molt diferents, però encara ho és més que el projecte tingui continuïtat al llarg dels anys, que no s'acabi l'empenta i la il·lusió inicial. En aquest aspecte *Lo Pedrís* ha estat modèlic: ha aconseguit sortir puntualment al carrer en les seves quatre cites anuals, renovant trimestre a trimestre els continguts de cada número.

Per això jo voldria destacar especialment la feina de la gent que ha anat al davant, agafant la responsabilitat i el compromís de coordinar les diferents iniciatives. D'altres col·laboradors com ara jo, des de la distància que dona el fet de no viure a Vilaplana, hem fet una feina una mica més fàcil. A mi se'm va demanar, apel·lant a la meua antiga experiència en la revista *La Plana*, que em fes càrrec dels passatemps ja des del primer número de la revista. I aquí segueixo després de set anys, trencant-me el cap cada trimestre per no repetir-me gaire quan em truquen per dir-me que ja han tornat a passar tres mesos i que ja puc tornar a intentar inventar-me algun entreteniment.

La previsió per al futur ha de ser optimista. Si *Lo Pedrís* ha durat set anys, per què no pot durar-ne set més? El més important és que hi hagi activitat al poble. Si es fan coses, si hi ha activitats culturals, serà necessari explicar-les en algun lloc. I aquest lloc és *Lo Pedrís*.

DOLORS JOANPERE

Un poble per tenir una vida rica culturalment parlant necessita mitjans d'expressió, d'opinió i de difusió. A Vilaplana la revista *Lo Pedrís* té aquesta voluntat, i així ho ha anat fent des del seu inici. Tot i que en algun moment tothom no s'hi hagi sentit representat, el *Pedrís* és un mitjà de comunicació plural i obert a tot aquell que s'hi vulgui apropiat.

De cara al futur, tot i que les persones que col·laboren a la revista canvien i apareixen cares noves, la idea hauria de ser continuar amb aquesta publicació portaveu del nostre poble.

MARIA RUFINA

Erem un grup de valents que amb molta il·lusió vàrem muntar una revista amb alegria i humor.

LO PEDRÍS

Que passarà?

I la gent de Vilaplana...

El llegirà?

Doncs sí, el públic l'ha acollit i l'ha acceptat

I al número 30, per ara...

Ja hem arribat.

Que continuï així és el nostre desig i anem tirant endavant el nostre *Pedrís*.

JOSEP DE LAS HERAS

Crec que el sol fet d'haver estat publicant durant set anys, ja es per estar-ne, de satisfets; si a això se li afegeix que la gent sembla que ens llegeix, llavors, penso que sí que és per estar-ne, de satisfets.

L'eina principal per continuar fent un projecte cultural amb futur, és la confiança de la gent tan a l'hora d'escriure-hi com a l'hora de llegir-nos. Si la gent deixés d'interessar-se en la revista, quina raó d'existir tindria?

MONTSE FERRÉ

Crec que hauríem d'estar molt satisfets, tota la gent de Vilaplana, del projecte de *Lo Pedrís* que aquest any compleix set anys de vida, i especialment satisfets de totes les persones que el van crear i van esmerçar tots els seus esforços per tal de fer-ne una realitat, d'una forma totalment altruista.

En la meua experiència actual, em sembla que es pot afirmar que "*Lo Pedrís*" és un projecte consolidat al poble, en el sentit que tothom espera rebre'l en les dates que tots més o menys tenim constància que se'n repartirà.

De totes formes, aquest, com tots els projectes, no s'ha fet sol, s'han necessitat col·laboradors que han expressat les seves opinions, les seves experiències, les seves inquietuds i tot el que els ha vingut de gust... i col·laboradors que participen en l'edició (coordinació, distribució, etc) per tant i, segons la meua opinió, és el conjunt de totes aquestes coses el que ens cal si els vilanencs volem que continuï aquest projecte cultural, del nostre poble i per al nostre poble.

JORDI MARINÉ

Sense cap mena de dubte, *Lo Pedrís* és una molt bona eina de comunicació local que permet donar veu a totes aquelles persones que tenen ganes d'explicar les seves experiències, inquietuts, idees i les volen compartir amb la resta de vilatans.

A més, també, procura fer un recull de tots aquells esdeveniments socials o culturals que tenen lloc al poble, per informar amb un rigor periodístic, a tots els nostres lectors.

Altrament, amb aquests set anys de vida de la Associació Cultural *Lo Pedrís*, que coincideix amb la sortida, ara per Nadal, del número 30, s'han assolit amb escreix els objectius marcats al inici, que eren: puntualitat en les edicions (quatre a l'any), parcialitat en el cobriment de la informació i difusió dels trets característics que donen singularitat al nostre poble.

La Associació, també, a tirat endavant amb uns recursos econòmics molt limitats, altres projectes com la organització de concerts, xerrades, exposicions, edicions de llibres, calendaris etc. Ara bé, aquests actes volen molta dedicació i temps i en aquests moments tot l'equip de redacció estem involucrats en d'altres projectes que ens fa difícil compaginar-ho tot alhora.

Així doncs, potser estaria bé veure gent nova, amb ganes i il·lusió i possiblement es podrien activar i començar nous projectes.

I per acabar, vull aprofitar aquest espai per agrair a totes aquelles persones que han col·laborat amb *Lo Pedrís* ja que sense elles no haguéssim estat possibles aquests trenta números

ROSA MA BOQUÉ

Durant aquests set anys s'han publicat una trentena de números de Lo Pedrís que han donat a conèixer i han recordat aspectes molt diversos de la vida del poble i ha sigut l'eina amb la qual els nostres convilatans han pogut expressar les seves inquietuds, sentiments, opinions... fent-nos participar dels seus dots com a bons escriptors i poetes, la qual cosa és d'agrair.

M'agradaria que la joventut s'engresqués i fes també seva aquesta finestra oberta a tots els vilaplanencs i vilaplanenques tinguin l'edat que tinguin, visquin on visquin, facin el que facin, pensin com pensin, siguin com siguin, ja que la diversitat en la manera de ser ens enriqueix a tots i ens dóna una visió més àmplia de la nostra realitat.

És important que tots aquells que trobin a faltar quelcom interessant per ser inclòs a la revista, o bé que tinguin idees per tal de renovar l'enfoc i fer-la més atractiva, actual i de servei al poble, les comuniquin a l'equip de redacció que molt gustosament mirarà de fer el possible perquè es facin realitat.

Animo també a tots els vilaplanencs i vilaplanenques perquè facin d'aquesta revista una eina de comunicació pròpia, i que la utilitzin no tan sols com a lectors sinó que perdin la por i ens facin arribar els seus escrits per a ser publicats.

PEP MESTRE

Bé, Lo Pedrís és Lo Pedrís: La premsa és així, unes vegades agrada molt i unes altres no gens, aquesta és la grandesa dels mitjans de comunicació!

La veritat és que hem après a fer-ho millor, fins i tot amb algun lesionat i/o amb algun efectiu menys. Al cap i la fi el resultat és el què compta, i no m'equivoco quan afirmo que fa set temporades que guanyem tots els campionats per golejada! Els assistents i fitxatges, en línies generals, han estat correctes.

Jo, com sempre, fent exercicis de calentament des de la banqueta, he fet el què he pogut! Però, aï! Si no fos pels nostres "cracks" de la Redacció que, corrent àgilment per les bandes i cobrint els espais buits amb una fèrria defensa numantina, han aconseguit desequilibrar la balança en favor de Lo Pedrís! Mentre que els entrenadors-correctors han proporcionat solidesa al bloc, tot i que no s'ha pogut evitar alguna tangana per alguna piscina del rival!

Els nostres lectors han esdevingut el jugador número dotze i han fet que Lo Pedrís festegi en un ambient de gala la seva posició, creant por escènica entre la resta de publicacions, tot i que les espases segueixen en alt i el campionat segueix en joc fins l'últim minut, la por a ser el fanalet vermell o a quedar-nos en el dic sec sempre plana.

Hem de seguir treballant en un terreny de joc que segueix en immillorable estat. A més, sembla que tenim uns flor a cul i infringim

una pressió asfixiant (no apta per a cardíacs) als nostres rivals (Atenció! No hi ha enemic petit! Avui en dia tot està molt igualat) "Això n'és un, que un colom no fa estiu", tal com deia el gran filòsof.

Tot plegat fa que el triomf esdevingui agònic i que pugui arribar en el moment més àlgid, en el darrer minut i de penal injust! Però hem de saber aguantar la pressió que es respira en una grada, plena fins la bandera en la que ja no hi cap ni una agulla!

Al final, com sempre: "Pilota a l'olla, que la culpa sempre serà de l'àrbitre".

MEI SALVAT

En començar la revista el que feia més por, era que no tingués continuïtat o que arribés un moment en què no hi hagués més articles per publicar. El fet que ja faci 7 anys, que encara es faci amb la mateixa il·lusió, i la bona rebuda que en general te per part dels lectors, em fa pensar que no es pot demanar més. Aprofito per destacar la feïnada que han fet el Pitxi i la Teresa Serra, i també la Dolors Juanpere i ara la Montse Ferré i que em disculpin les altres persones que també l'han fet possible.

2- No sé gaire que respondre, l'eina que fa que aquest projecte sigui viu i tingui possibilitats de transformar el futur de Vilaplana, és que esta obert a tothom i que necessita de tothom per seguir sent el que és, i encara més per ser nou a cada nova revista. Ani-meu-vos a col·laborar.

MARIA CASANOVA

Vilaplana té una abans i un després des que es va publicar el primer número de la revista *Lo Pedrís*. Aquest va sorgir perquè el poble tenia necessitat d'expressar-se i de comunicar-se. No crec que hi hagi cap vilaplanenc que es quedi indiferent davant de qualsevol número de la nostra revista. És una revista de tots i per a tots, sense distincions. És un tresor que Vilaplana ha adquirit.

No hem de perdre de vista que cada un dels números que ha sortit és gràcies a unes persones que desinteressadament aporten el seu temps, el seu bon fer i que els uneix l'estimació pel nostre poble; sense aquest equip *Lo Pedrís* no seria avui una realitat, com tampoc avui no es podria publicar l'edició número 30 sense la bona rebuda i col·laboració de tots els vilaplanencs, i fins i tot d'alguns foranis. A tots moltes gràcies.

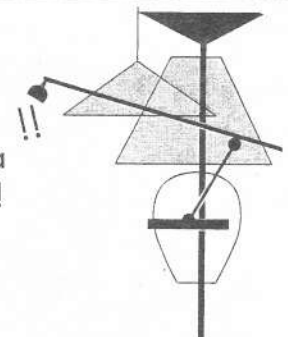
Una bona manera de passar l'estona és fullejar *Lo Pedrís*, és com llegir un llibre d'història, en aquest cas, d'història local. Hi ha pocs pobles que tinguin una fototeca com ha aconseguit editar l'equip de *Lo Pedrís*. Hem de parlar doncs, de privilegi. Vilaplana ha d'estar orgullosa de tenir una revista local d'aquest nivell. I per continuar gaudint d'una revista de prestigi és necessària la continuada implicació dels vilaplanencs, i quants més millor.

**C. de Benidorm, 11 (cant. Peníscola)
Tel. 977 75 05 30 - 43205 REUS**

NUVIS

- Preus especials per a la vostra llista... i col·locació GRATUÏTA!!
- Pantal·les a mida
- Tots els estils
- Il·luminació de jardí

Homenatges

L'IDEARI INDEPENDENTISTA DEL JOVE JOSEP CORNUDELLA

Josep Cornudella Cabré –nascut a Vilaplana l'any 1900 i mort a Mèxic, a l'exili, el 1998– és un clar exponent d'aquella generació “perduda” d'escriptors catalans que la guerra de 1936-1939 i el triomf feixista van escapar. D'aquí, la importància de recordar i vindicar la seva figura.

De formació autodidacta, Cornudella que també era conegut amb el renom de Pep Poncell, fou un personatge ben peculiar, ple d'inquietuds i radicalment polifacètic que va combinar l'ofici de pastor i la creació literària, amb la passió pel futbol i el compromís polític. Tot plegat, amb l'epicentre vital i geogràfic a Vilaplana.

La cara més desconeguda de Josep Cornudella fou, i és, la política. Tot i no ser un polític professional ni un ideòleg de primera fila, Cornudella va jugar un paper destacat en els cercles republicans i catalanistes de Vilaplana i del Baix Camp. Els anys 1922 i 1923, bona part dels articles signats per Cornudella –molt combatius i d'un fort component catalanista– van ocupar la primera plana del diari reusenc Foment, una de les principals capçaleres de l'esquerra republicana i nacionalista del país. Així, Cornudella, molt influït per l'exemple irlandès, va esdevenir un dels articulistes més coneguts i llegits al Camp de Tarragona, justament en una de les etapes més explosives del catalanisme en què un petit però creixent nombre de militants independentistes considerava ja exhaurida l'opció autonomista i defensava que la llibertat de Catalunya tan sols es podia assolir per mitjà de l'ús de la força (una defensa de la violència, això sí, molt més simbòlica que no pas real i que a la pràctica, va quedar en res). No és gens estrany, doncs, que l'octubre de

1923 l'escriptor vilaplanenc fos detingut per un delictes d'opinió.

Les crides a la lluita per alliberar Catalunya van ser una constant en els escrits periodístics de Josep Cornudella. El gener de 1923, el novel·lista féu una de les proclames independentistes més eloqüents i va afirmar sense embuts que “mentre Catalunya sigui una província d'Espanya, els catalans demanarem la llibertat de la nostra Pàtria. Tenim dret a ser lliures i lluitarem per la independència de la Nació Catalana fins a aconseguir-la”.

Tampoc no hi van mancar les al·lusions, explícites o subtils, a l'ús de la força. El novembre de 1922, Cornudella va predir un esclat de violència si el govern de Madrid no rectificava la seva actitud davant les reivindicacions catalanistes: “Catalunya, que per tots els mitjans lícits i legals ha pidolat el que de dret li pertany, també necessàriament ha de venir un dia que demanarà per la força això que mereix que se li torni perquè li fou arrabassat: la seva independència. Amb actes que no caiguin fora de la llei comencem a

perdre l'esperança d'obtenir la llibertat de Catalunya, i no obstant, estem plenament convençuts que la nostra terra serà lliure. Seran els homes cecs, els culpables d'un demà de revolta per obtenir això que de dret ens pertany”. I al cap d'uns mesos, va assegurar, no sense ironia, que “quan se'ns diu que Catalunya ha d'obtenir la independència per mitjans jurídics, és quan veiem que s'allunya més el moment de gaudir de la llibertat. No cal dubtar-ho: si Catalunya s'ha de veure alliberada pacíficament ja cal que esperem asseguts la llibertat de la nostra Pàtria”.

Per al jove escriptor vilaplanenc, la conclusió final era ben simple i alhora, terrible: “Catalunya, reclamant la seva independència, demana això que de dret li pertany. El poder central, negant-li, no fa més que agreujar el problema, creant-se odis i antipaties. (...) Que mediti l'Estat espanyol si prefereix que Catalunya se separi d'Espanya, o que sigui Espanya qui voluntàriament concedeixi la independència a Catalunya”, ja que “esgotats els mitjans jurídics, s'imposa la violència”.

JOAN NAVAIS ICART

C. Casal, 3
Tel. 977 81 56 52
43380 VILAPLANA (Baix Camp)

AL COR DE LA CULTURA: JOSEP CORNUDELLA, LA REDESCOBERTA D'UN ESCRIPTOR VILAPLANENC

Josep Cornudella i Cabré portava la literatura al cor: la sentia i la volia fer sentir als seus lectors. Sempre el caracteritzà el bon humor i la facilitat per establir llaços d'amistat amb els qui el tractaven, a més d'una predisposició a potenciar la igualtat i la fraternitat humanes. Aquest tarannà l'acompanyarà en els moments més crítics i, també, en plena vellesa.

Quan publica la seva primera història de ficció, el 1927, Catalunya ja ha manifestat la voluntat de recuperar el gènere narratiu en la nostra llengua: el públic lector ho ha reclamat amb insistència i Sagarra i Riba ho han expressat formalment. Els escriptors catalans se'n fan ressò i la producció de novel·la no es fa esperar. Així doncs, Cornudella viu de ple aquest període d'efervescència literària, positiu i esperançador socialment parlant. Apassionat per la lectura i pel catalanisme, uneix terra i literatura: ubica l'escenari dels relats en aquests indrets i paratges propers -Vilaplana, La Mussara i Reus-, llocs que ell freqüenta i que coneix bé. D'aquí es deriva la natura, un element important que empra per emmarcar i subratllar l'estat anímic dels personatges o que esdevé l'espai precís i detallat on succeeixen els fets.

Josep Cornudella -conegut entre els seus com el Pep Poncell, renom de la família- visqué noranta-vuit anys, del 1900 al 1998, més de la meitat exiliat a Mèxic. La seva manera de fer li permeté alternar l'ofici de pastor a Vilaplana amb el compromís polític -amb articles als diaris "Reus" i "Foment"- i la creació literària. En deu anys tenim constància de la publicació de tres volums de narrativa, tots tres impresos a Reus: *El calvari de la Merceneta* (1927), *Vides tèrboles* (1934) i *Al cor de la muntanya*, que veu la llum en ple conflicte bèl·lic (1937) i, al meu entendre, l'obra més reeixida de la seva producció. Entremig, poemes, teatre... El 18 de març de 1923 una nota a "Foment" comunica que "Avui a Vilaplana una secció dramàtica estrenarà l'obra *Desenllaç*, original del nostre col·laborador i bon amic En Josep Cornudella i Cabré".

També cal esmentar el llibre *Remembrances*, que els familiars mexicans li van preparar per commemorar el centenari del seu naixement i que, per poc, no va poder tenir a les mans. En aquest volum, l'escriptor evoca amb una barreja de nostàlgia i decepció els moments agradables i els dolorosos, tota una vida; hi trobem a més tres relats breus i tres poemes.

Centrant-nos ara en les obres de narrativa, farem una breu anàlisi de cadascuna. Així, *El calvari de la Merceneta*, subtitulat *Aiguafort*, és un relat que no arriba a les trenta pàgines. Ens parla d'una bonica noieta de setze anys que viu en un poble on passa els estius un jove molt ben plantat. L'enamorament és previsible i també ho és el fil que seguirà la història. El narrador ja s'ocupa d'introduir els comentaris adequats per tal que el lector s'adoni que es troba davant d'una història que demana una reflexió moral.

Vides tèrboles té l'estructura d'una novel·la coral: uns quants personatges, cap protagonista, que coincideixen en diverses situacions i en diversos indrets del poble on viuen. Un retaule de personatges que, d'una manera o altra, tenen un conflicte amb l'entorn i una actitud que transgredeix o depassa els límits de la moral. Una vida poc clara, tèrbola, vaja. Per exemple, hi ha una joveneta que mor després que el seu amant li faci ingerir un beuratge per avortar; un marit cornut que acolla entre l'espasa i la paret els qui l'enganyen amb la dona... Tot d'homes sense escrúpols, moguts pels instints més primaris, i que solen freqüentar la taverna del Pintat. Això passa en un poblet, escriu Cornudella, que té a "uns cent metres de les darreres cases del poble, en l'encreuament del camí veïnal amb l'antiga carrerada muntanyenca", la font del Lledoner, des d'on surt una drecera per anar a Reus amb les bèsties i que avança "una horeta de pagès". I al capítol VIII, "Ombrívola", fa una extensa descripció dels paratges que envolten el mas de la Gleva, un altre dels escenaris d'aquestes històries, el qual situa enmig de la feréstega natura, força allunyat del poble, "en les asprositats de la

construccions

JOAN MESTRE SL

C. Major, 32-3r • 43380 VILAPLANA
Tel. 977 81 51 73

Homenatges

mntanya, enclavat entre dos cingles", protegit "pel fullatge espès i verdejant de la gran alzina mil·lenària".

Sens dubte, però, *Al cor de la muntanya* és l'obra estel·lar de Josep Cornudella, la que li podia haver obert el camí de la literatura amb majúscules. L'univers de ficció té la capacitat d'impactar el lector de forma amena i fluida. La trama està molt més ben desenvolupada que en les dues obres anteriors, gràcies a l'estructura, elaborada i amb un domini de les tècniques narratives que demostra una notable evolució literària. Els fets es focalitzen al mas de la Llúdriga –un dels molts masos que hi havia vorejant La Mussara– i per la geografia propera. De vegades l'acció es desplaça a la ciutat, Reus.

El mas de la Llúdriga, pujant de la plana, es troba a les envistes del turó del Serení, en un altiplà al qual s'arriba tot "trescant pels aspres espadats de la grisa i seriosa serralada". És un "casalot ròneg i ennegrit, enclavat entre dos cingles, paorosos i feréstecs"; "davant el mas, fins al caire de l'espadat immens, on arrencava el cingle roig, un clap d'alzines emmarcava, ombrívola, fins a abscondir-lo a mitges, el llòbrec casalot. Darrera seu, fins al peu del cingle blanc, hi havia petits oasis de verdor, rodejats de rocs cantelluts i alterosos com a guaites vigilants". L'entorn no deixa indiferent els personatges que hi habiten. La basarda ho impregna tot; tanmateix, és un paisatge que desprèn una bellesa salvatge i sensual.

Fixem-nos que Cornudella ubica tant el mas de la Gleva com el de la Llúdriga entre dos cingles i amb un alzinar a prop. Havent consultat i contrastat les dades que dels masos del terme proporciona el *Catàleg de Masies i béns del terme de Vilaplana i La Mussara*, editat per l'ajuntament de Vilaplana, veiem que el mas que s'acosta més a aquestes característiques és el Mas del Pusso del Cingle, situat, precisament, entre el Cingle Roig i el Cingle Blanc; és descrit com el més encinglerat del terme i el més meridional, i les seves ruïnes reposen sota el cingle de la Mola. L'accés, difícil, parteix del camí dels Masos. Aquest mas, donat que ja feia uns quants anys –fou abandonat el 1914– que no hi vivia ningú quan Cornudella va escriure *Vides tèrboles* i *Al cor de la muntanya*, podria ben bé ser l'escenari que inspira el lloc de ficció d'ambdues històries.

En definitiva, la complexitat literària de les obres de Josep Cornudella ens porta a firmar que la seva redescoberta és tan merescuda com justificada.

FINA MASDÉU ABRIL

JOSEP CORNUDELLA CABRÉ, NOVEL·LISTA DE VILAPLANA

Jean Paul Sartre, un dels intel·lectuals més lúcids del segle passat dedica unes pàgines brillants de la seva primera novel·la *La naúsea* ha descriure la galeria de retrats del museu municipal de Bouville, la localitat imaginària on situa la ficció. A través de la fesomia dels personatges que n'havien configurat l'èlite i del coneixement que en té per les suposades biografies intenta bastir una radiografia de la ciutat i dels seus habitants. Conèixer l'àmbit on un s'ha criat dona moltes llums per comprendre'n la forma de ser i de sentir. Saber a qui es valora forneix múltiples clarícies sobre el sentir i el pensar dels seus hereus. Jo, per exemple, sempre que entro a l'ajuntament de Reus i veig la col·lecció de frares, monges i militars que hi configuren la major part de la galeria de fills il·lustres lamento la imatge que un foraster es deu forjar de la ciutat, en veure-hi insinuat un món cavernícol i reaccionari, del tot allunyat de la realitat. Per ajudar a bastir una imatge correcta i polièdrica és bo que els pobles honorin a tothom que des de diferents registres ha enaltit el nom de la localitat natal amb el treball realitzat als més diversos àmbits d'actuació. Quina és a hores d'ara la imatge de Vilaplana a través dels rostres i les actuacions dels seus fills que fins avui han estat publicament homenatjats?

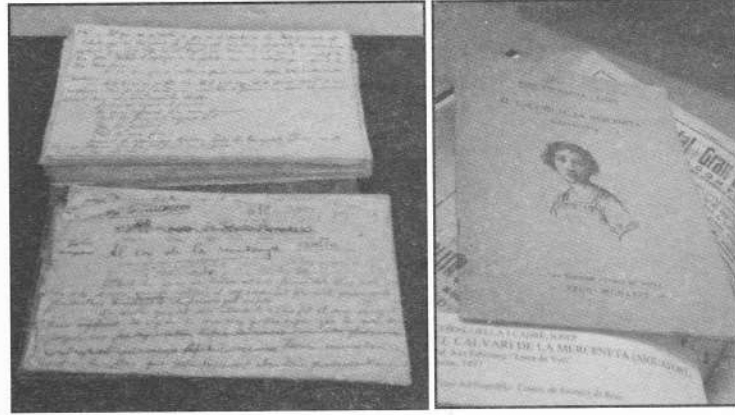
No en conec la nòmina exacta però em temo no hi figura entre ells cap que es destaquí en el conreu de la narrativa i que hagi convertit els espais del terme municipal en acolorida font d'inspiració, ni tampoc cap que hagi defensat amb energia les idees de progrés i canvi social. Segur que més d'un vilaplanenc ha escrit sobre el poble i la seva gent, però cap d'ells no ha fet conèixer en lletra impresa les fabulacions que la contemplació calmosa del seu paisatge li ha suggerit. Només hi ha una excepció, Josep Cornudella i Cabré, Pep Poncell, pels veïns i amics, nat a Vilaplana el 1900 i mort a l'exili mexicà el 1998. Fou un narrador entusiasta i oblidat. En vaig descobrir l'existència cap el 1974 quan preparant la Bibliografia catalana reusenca vaig ensopegar amb un per mi del tot desconegut Josep Cornudella que havia editat tres novel·les a Reus, *El calvari de la Merceneta*, *Vides tèrboles* i *Al cor de la muntanya*, publicades respectivament el 1927 el 1934 i 1937. Totes tres en edició d'autor i cada una configurant un volum de més llargària que l'anterior. De més llargària, i com vaig constatar en llegir-los, escrits cada vegada amb més traça i grapa, amb més ofici i control de la llengua. No en sé l'èxit de vendes, ni el ressò entre els coetanis; però tot i que dels dos darrers, segons consta al colofó, se'n tiraren 500 exemplars de cada un, cosa que fa pensar que *Vides tèrboles* es deuria exhaurir, o almenys obtenir una venda considerable, avui en dia són de molt mal haver, i no en saben donar raó en les llibreries de vell, ni surten a les parades del passeig de Prim de Reus on van a parar moltes biblioteques comarcals en desfer-se'n els hereus dels propietaris.

Els llibres publicats són una mena d'aiguaforts abruptes, de passions encrespades, sobre la vida a pagès, en un món rural gens idil·lic, en un moment cronològic indeterminat, però que es pot situar entre la segona i la tercera dècada del segle XX. Si la capital comarcal, Reus, hi surt amb el seu nom, com hi surten d'alguns dels seus carrers i places, no se'n diu el del poble on viuen o d'on provenen els protagonistes, que és fàcil d'identificar amb Vilaplana, com d'altres paisatges es corresponen amb les terres de la Mussara. Cornudella no degué gosar identificar-los per mor dels arguments provocadors, gens aptes per morals de sagristia, sobretot en els quadres més generalitzadors de *Vides tèrboles*. El to feréstec dels arguments, inspirats possiblement en episodis de la crònica negra comarcal, ajuda a explicar el silenci i l'oblit caiguts sobre l'autor i l'obra. És cert que el sexe i la violència hi ocupen un lloc destacat, però estic convençut que la nota editorial avantposada a *Vides tèrboles*, on s'adverteix al lector que l'obra és "cruament realista" i aconsella que no el llegeixi "cap ànima espantable" es tracta més d'una argúcia editorial, per incitar-ne la lectura i les vendes, que no pas d'una recomanació conscient. Qui hagués llegit, i ho havien fet la majoria dels lectors en potència, Raimon

Casellas o Víctor Català, per a no parlar de Juli Vallmitjina, poques sorpreses podia trobar en Josep Cornudella. La mateixa crueltat, els mateixos instints primaris, la mateixa sexualitat encesa. Com tampoc s'havia de sorprendre gaire qui conegués les primeres narracions de Salvador Espriu, amb alguna de les quals, les històries del Plem o de la Melera, em sembla veure-hi més d'un punt de contacte. Si els escenaris de Víctor Català són un Empordà ambigu, també són unes terres evanescentes les de Cornudella.

En llegir els llibres per primera vegada vaig apressar-me a buscar notícies sobre l'autor i fou Joaquim Santasusagna qui me'n facilità la primera pista: era un pastor vilaplanenc autodidacta, una mena d'escriptor natural, no contaminat per les tradicions acadèmiques (que podia recordar el poeta modernista Antoni Lleras), que després de la guerra s'havia exiliat a Mèxic, on havia fet fortuna, i des d'on s'havia casat per poders amb una noia de Reus. La història em va emocionar i en redactar l'apartat dedicat al Baix Camp per la Gran Geografia Comarcal de Catalunya, amb la voluntat de compensar parcialment que el seu nom no constés a la GEC, hi vaig fer constar "és fill de Vilaplana el novel·lista Josep Cornudella i Cabré, exiliat a Mèxic el 1939". Referència que pel que sé s'ha mantingut en les posteriors edicions de l'obra.

Cornudella físicament baix, prim i eixerit, actiu i dinàmic, ple de simpatia i d'iniciatives, impulsà la creació d'una biblioteca pública al poble, bàsicament amb llibres catalans, on organitzà i dirigí un grup teatral, amb el que sembla que arribà a estrenar alguna obra pròpia, empenyí la pràctica esportiva (ell feia d'àrbitre als partits de futbol) i en general actuà com a dinamitzador de la vida cultural i social de Vilaplana, on la seva presència era imprescindible en qualsevol acte que sortís de la quotidianitat. Els qui que encara el recorden en tenen la imatge d'una persona cordial i de tracte encisador, una mica somiatruïtes, atractiu però poc atent al dia a dia, cosa que el feia, al dir de la gent, més recomenable com a amic, que no pas com a gendre. Compromés amb la catalanitat i el pensament d'esquerreres, col·laborà al diari Foment, portaveu del Foment Republicà Nacionalista de Reus, un dels embrions de la futura Esquerra Republicana. Per un article publicat el 1923 fou detingut, tot just iniciada la dictadura de Primo de Rivera, acusat de promoure el separatisme. Amic dels seus amics, els organitzava àpats suculents a la Mussara; un dels xeflis, que s'allargassà fins a l'endemà, el convocà per llegir-los Vides tènues, que entusiasma tant als de la colla, que es comprometeren a finançar-ne l'edició. Un d'ells, sospito que el llibreter i futur editor Salvador Torrell, en feia aquest retrat en una mena de pròleg: "Cornudella és la cançó de l'enfandós. Sempre es plany. Està malejat per la lluita. El combat inútil l'ha dut al poble. Allí somriu, però el seu somriure és una elegia persistent i seguida: ha gustat massa la vida i aquesta, dura, l'ha dut a viure la dolça quietud de la vila arraulida al peu de la muntanya... Els bens, el camp, les bosquines, tot això és una bella cosa per a refer una vida. Però haver de viure condemnat a escriure i sofrir pensant amb la ciutat, marxant, de tant en tant com una au victoriosa i retornant com el moixó que busca l'arbre del repós august, com el consol de la cosa més estimada". L'estil no és massa afortunat, ni l'expressió excessivament clara, però sí que evidencia el neguit de Cornudella, més aviat malagradós del seu destí, empresonat pels deures laborals lluny d'una vida cultural ciutadana dinàmica. Ell que deuria delirar per les tertúlies lletraferides es trobava condemnat a menar un ramat. Enmig dels indrets de pastura deuria doldre's de la vida que menava,

allunyat de coneixences il·lustres com Ventura Gassol, amb qui de vegades sortia a recórrer les muntanyes.

La vida al poble, el pasturatge del bestiar, li oferia llargues estones per la reflexió i l'escriptura, mentre el contacte amb la seva gent li fornava el coneixement d'històries més o menys truculentes, més o menys adulterades pel pas dels anys i els successius narradors, que després aprofitava a les seves narracions. La llarga rutina esdevinguda forma de vida només es va trencar amb la guerra civil. Si fins aleshores no s'havia mogut de Vilaplana i com a molt feia escapades a Reus per veure amics, portar articles al diari o participar de manera més o menys activa en conspiracions de partit o en tertúlies diverses, al ritme dels nous temps es vié abocat a un activisme més dinàmic, que li obrí noves perspectives. La gent el recorda com a un dels responsables del Socor Roig a la comarca que portava roba a les noies del poble per que confeccionessin peces de vestir pels soldats del front o els refugiats. L'amic camuflat com El Guaita ho confirma, sense donar-ne detalls, el 1937, en presenta Al cor de la muntanya: "Cornudella, avui, reviu una epopeia vivint la guerra d'aprop i passant els camps de batalla i les carreteres castellanes damunt d'unes baluernes de queviures, i va i ve de Madrid, com confiat recader, amb una cançó als llavis. Viu el sentit del cant i la rialla mentre veu com s'ensagna la terra i el dolor atueix als pobles pel malastre de l'aviació".

Sense la revolta militar de 1936 i les seves nefastes conseqüències, primer una guerra civil, després una larga dictadura, és molt possible que s'hagués fet un nom en el món literari català. El progrés de l'obra ho prometia i una ploma ben trempada ho augurava. La publicada no desmereix de la de molts autors més recordats i alguns fins i tot reeditats. Però als 38 anys es trobà obligat a abandonar-ho tot, la casa, el treball, les esperances literàries, les il·lusions polítiques. Va haver de creuar la frontera i començar una nova vida, amb sort, però amb dosis innegables d'enyorança. Ara que es debat als parlaments, el català i l'espanyol, sengles lleis de memòria històrica, em sembla un deure ètic inajornable retre homenatge a aquells que com ell veïen la vida truncada, víctimes múltiples d'un destí despietat que els anorrea tots els somnis i esperances, mentre veïen com una dictadura inclement esmicolava el país i convertia el destí en engrunes. Sense el franquisme Vilaplana es podria enorgullir d'un novel·lista respectable, ara només ho pot fer, i deu fer-ho, d'un narrador en potència que demostrà amb escreix una ardida capacitat de fabulació. Un acte de justícia inajornable, en nom de la demoràcia i de la cultura catalana, seria reeditar algun dels seus llibres.

PERE ANGUERA

Homenatges

SANT MARTÍ I HOMENATGE A EN "PAUPES"

Un Sant Martí amb nous components de festa a l'Aleixar. Primer cap de setmana del propassat novembre.

Així va ser en alguns actes de nou format.

Em concentraré, puntualment, en l'actuació de la nova colla de bastoners ja que a ningú escapa la penetració popular que dia a dia va aconseguint.

Va quedar ben palesa la qualitat i capacitat d'actuació, ja a la plaça de la Vila, conjuntament amb colles forasteres, o bé en solitari dins del temple, un cop es va celebrar l'ofici religiós.

L'espectacle dins l'església va ser de doble exponent al públic allí concentrat: la presentació i estrena de dos nous balls i la inspiració amb la qual s'havien originat.

El ball de la "Martina", nom de la campana grossa i en honor a St. Martí, malauradament escardada i altrament dita la "Barranquera" degut a què el seu so tenia la propietat de penetrar a les fondalades del terreny.

El ball del "Paupes", evidentment dedicat al record d'un "il·lustre" aleixarenç, ja difunt i promotor inicial de la colla gegantera.

He posat el qualificatiu entre cometes per donar a entendre que per ser estimat per molta gent no cal pas cap títol protocol·lari preestablert si més no simplement aquell que boca a boca i sense escriure's a cap llibre anem donant a persones que com el "Paupes" són exponents d'un comportament altruïsta ben demostrat.

Cal dir també que d'altres persones de categoria paral·lela continuen a l'oblit més profund i sense cap reconeixement.

Tot seguit la petita però expressiva oratòria que des de darrera del faristol ens va comunicar en Joan Andreu Rosselló, un nouvingut que vàrem conèixer inicialment com activista organitzador del "NO A LA GUERRA" i al qual s'ha d'agrair el profund grau d'integració, en molt poc temps, va ser el punt culminant.

Amb sorpresa per a tots i després d'oferir un memorial emmarcat a la parròquia, ens va evocar la dedicatòria del ball del "Paupes" destinat a l'Anton Olesti, degudament emmarcada i entregada als familiars.

No cal dir que la càrrega d'emoció va ser insuperable per a alguns i que va deixar sense paraules els sorpresos familiars, receptors de l'ofrena, que no van tenir paraules a l'hora de pronunciar-se en l'agraïment.

Sempre he estat defensor que les pauses de silenci acompanyades d'actituds determinades són un component molt expressiu del sistema d'oratòria.

Mia: Et vas fer entendre molt bé! (Aclariment: MIA és una abreviació de Josep Maria)

L'esclat d'aplaudiments no va fer-se esperar i va ser generalitzat. Els bastoners es van anar retirant al temps que interpretaven de la mateixa manera que havien entrat al recinte.

Va quedar ben demostrat que la cultura popular i la religió són compatibles fins i tot dins el temple.

Moltes gràcies, Mossèn Manuel Fuentes, per haver-ho fet possible.

Moltes gràcies, colla de bastoners, pel sacrifici que comporten els assajos i la dedicació.

Tant de bo l'Administració ho prengui com a referent per concedir-nos les ajudes necessàries i poder subsistir per sempre.

Quan la diversitat i la convivència van coordinades per un mateix eix de simetria, les coses acostumen a sortir bé i si se'm demanés que us posés una nota, en aquesta ocasió empraria un expressiu adjectiu: **MAGNÍFICS!**

ANDREU VERNET (L'ALEIXAR)

L'ESCOLA A LA SOCIETAT DE LA INFORMACIÓ

La nostra societat és la societat de la informació. Els pensadors com Manel Castells afirmen que l'aprenentatge es genera més per les interaccions entre els infants i les persones adultes i no tant pels coneixements basats estrictament en la memòria. És el que s'anomena aprenentatge dialògic.

Partint del fet objectiu que els alumnes reben avui menys informació de l'escola que abans pel fenomen de l'explosió de la informació (televisió, internet,...) i pel canvi de relacions socials, les escoles han de plantejar nous mètodes on l'acord de la comunitat educativa, els mestres i les famílies promogui objectius comuns de formació dels alumnes.

En aquesta línia, cal potenciar les comunitats d'aprenentatge al nostre país on l'intercanvi d'experiències diverses en el si de la comunitat (voluntaris, mestres, pares i mares i alumnes) ajudin a aprendre i fomentin una cohesió social que aturi les fractures a les que ens aboca la nova societat tecnològica: el fracàs escolar malgrat els esforços pedagògics, la dificultat de la convivència social i familiar, les diferències de resultats escolars entre els infants de famílies amb titulació acadèmica i els que no,...

El projecte d'aquestes comunitats no és nou. Des de fa uns anys funciona amb èxit als Estats Units amb el nom d'escoles accelerades, a centres educatius del País Basc i a escoles de l'àrea metropolitana de Barcelona. A la ciutat de Reus, la proposta es va posar de manifest per primer cop a les II Jornades de Debat Educatiu (any 2000) on se'ns va explicar l'experiència de Barcelona, motiu pel qual algunes escoles reusenques, entre elles l'Alberich i Casas, vam decidir iniciar el procés de sensibilització per constituir aquest tipus de comunitat.

L'escola Alberich i Casas es troba desenvolupant aquest projecte. Els membres de l'Alberich i Casas confiem plenament en que la nostra escola assoleixi l'objectiu d'una escola on tots i totes les alumnes tinguin èxit escolar i enco-ratgem a altres escoles a seguir aquesta línia educativa. Desitgem també especialment que aquesta aposta social incalculable reverteixi en la ciutadania del futur.

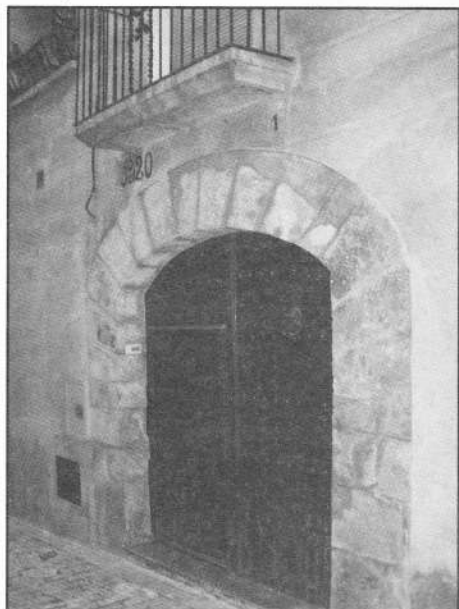
M. TERESA VALLVERDÚ MARCH

CA LA SOFIA (ABANS CAL MALLAFRÉ)

En aquesta casa ens hem quedat vivint l'Albert i jo. L'antic propietari fou el Dr. Mallafre.

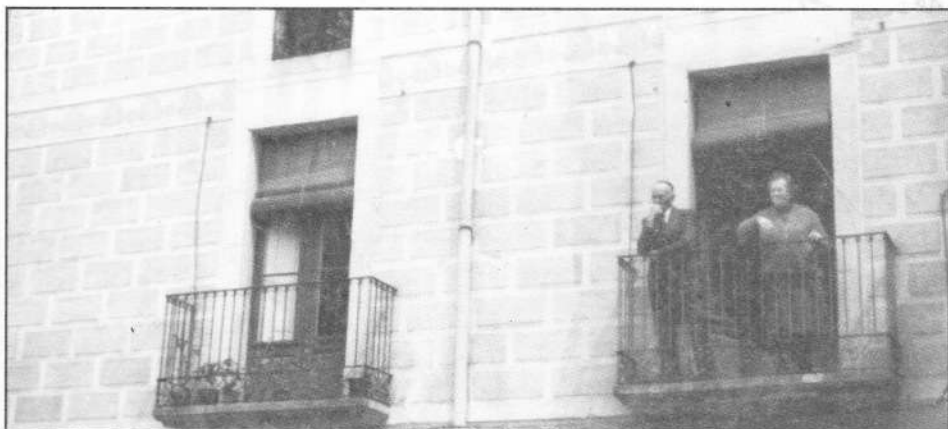
Durant els primers anys del segle passat, aquesta casa no era com ara. Comptava tan sols amb el primer pis, els altres eren golfes.

On tenim el menjador (primer pis) fou un col·legi per a nens (la qual cosa vam comprovar en fer obres i quan vam treure l'armari de la paret i van sortir escriptures i ratllets, cosa molt natural entre els nens).

Aquest col·legi el fundà el Sindicat per als seus socis. No va durar gaire, segons em digué el Salvador Juanpere, ja que per a ell fou la primera escola a causa dels seus elevats costos.

També comptava amb un cafè. Tenien per cafetera a la Sisqueta Robert (mare de la Maria Roberto, molts de la nostra edat l'hem coneguda). Tenia com a cambrers

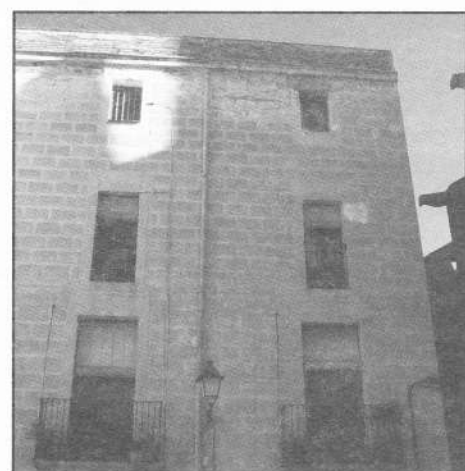
el Rufino (germà de la mare de tots els germans Assassó, que encara tenim al nostre poble) i l'Anton Robert.

El Dr. Mallafre, en traslladar-se a viure al Mas de Mallafre, vengué la casa a una senyora de Reus, una tal Xopena. Ella fou qui transformà la casa en pisos.

L'any 1930 van comprar la casa el Josep Munté (Sepet), avi del Josep, l'Albert i la Maria Teresa i la seva filla Sofia Munté (mare dels anomenats). L'any 1932 es casaven el Jaume Virella i la Sofia i es van instal·lar a la casa.

I així fou, fins al moment, la història de ca la Sofia, abans Cal Mallafre.

CARME ABELLÓ BONET

Servei Oficial:
Lucas
CENTRE AUTOTECH

Tallers
Rafel Sans

- Mecànica de l'automobil i planxisteria
- Instal·lacions de fontaneria, gas i calefacció
- Serralleria

C/ Muralla, 23 • 43381 L'ALEIXAR
Tel. 977 815 384

Dietètiques Cabré, C.B.

peso forma

- ALIMENTS NATURALS I DE RÈGIM
- HERBORISTERIA
- CONSULTA NATURISTA

C/ dels Jurats, 19 - 43205 REUS
Tel. 977 31 52 55

BENZINERIA
AUTORENTA

CARBURANTS VILAPLANA

DISTRIBUCIÓ A DOMICILI DE GASOILS

Comandes: 977 328 41

Tot tipus d'articles pel seu vehicle - Obert 24 h

UNA MICA MÉS D'INFORMACIÓ SOBRE L'IGNÈS

Al número 29 d'aquest Butlletí, d'octubre de 2007, Montse Ferré dedica-va un article a parlar de ca l'Ignès. Feia una mica d'història de l'edifici i de la família Pantaleon Martí, que el va comprar i hi va tenir cafè i despesa, i conti-nuava fins a l'actualitat. Començava parlant del laio Ignès, que havia estat relacionat amb Joan Prim, i això és el que m'ha cridat l'atenció, perquè d'aquest Ignès del segle XIX jo ja n'havia sentit dir alguna cosa. Potser als lectors de Lo pedrís els pot agradar de saber també l'anècdota que jo conec d'aquell Ignès de Vilaplana, amic de Prim, que podran afegir a l'anècdota de l'amagatall dintre d'una bóta.

Carbis, Kultur-Deutsch Collection

L'Ignès de Vilaplana, que es deia Jaume Ferrer i Grau, era contrabandista —vés a saber de què— i conspirador liberal. Habitava pels avencs de la Febró, que li servien de refugi quan els contraopinants polítics o la justícia fiscal l'empaitaven. En aquella època, baixar al fons de l'avenc de la Febró no era tan fàcil com ho és ara, i baixar-hi fins i tot podia representar algun perill. A més d'amagar-s'hi ell i d'amagar-hi les mercaderies objecte dels seus negocis poc lícits, hi havia fet amagar el militar reusenc i altres amics que col·laboraven amb ell quan s'havia de preparar alguna acció.

L'Ignès era el didot de Prim, és a dir que la mare de l'Ignès li havia fet de dida. És una afirmació no documentada; però, així i tot, encara que no n'hi hagi proves, el fet no s'ha de donar per inversemblant, en aquella època.

Amb tot això, és a dir, relacionant-se amb el polític reusenc, l'Ignès va conèixer Macià Vila i Mateu, un amic íntim de Joan Prim. Vila, llavors, s'havia fet ric i, a part de gastar diners per ajudar el Joanet en les seves aventures conspiradores, en destinava a construir un mas que va ser famós per la seva magnificència, vora el camí de Reus a Salou. Després, es va dir mas del Quer i també mas del Boule i, finalment, va desaparèixer engolit pel barri Fortuny, de la ciutat de Reus.

Vila va voler embellir el mas amb un jardí i un gran estany artificial

que, val a dir-ho, servia de bassa on acumular l'aigua de la mina destinada a regar l'hort. Els va voler ornamentar amb un tipus de pedra que fos original i mai no vista. Calia distingir-se. Devia haver acompanyat als avencs el seu gran amic junt amb l'Ignès i es va enamorar de les estalagmites i les estalactites que hi abundaven. L'Ignès, bon coneixedor de l'indret, va ser l'encarregat de profanar aquella cavitat llavors encara verge. En va treure algunes carretades d'aquelles concrecions calcàries de forma cilíndrica que la naturalesa ha estat segles a formar, tant les penjades del sostre com les crescudes al terra de la cova. Es deia que Macià

Vila havia comprat l'avenc; però això costa de creure que fos així. Allò que comprava eren els materials que l'Ignès extreia. Tampoc no n'era el propietari, l'Ignès, però posava l'esforç a consumir el furt, en una època que encara no hi havia ecologistes capaços d'oposar-se a la maniobra irrespectuosa. Això passava entre l'any 1851 i el 1853, quan Prim encara no havia arribat als quaranta anys, en una època en què, diputat a Corts per Vic i per Barcelona, feia costat als interessos dels fabricants catalans. Macià Vila era un d'aquests fabricants, especialitzat en teixits de seda, una condició que devia propiciar la seva relació amb el polític i militar.

L'Ignès va haver d'arranjar el fons del clivell geològic i d'endegar-hi l'accés en les millors condicions possibles per facilitar la sortida d'un material tan feixuc com la pedra formada pacientment amb gotes d'aigua. En els llibres de comptes de Macià Vila, relacionats amb la construcció del mas del camí de Salou, figura el cost de carretades de pedra, que devia ser la procedent de la Febró, encara que això no s'hi digui, ni s'hi anomeni l'Ignès.

Tot aquest relat que acabo d'explicar —o gairebé tot—, que resulta una certa curiositat —potser una tafferia— encaminat a ampliar el coneixement dels Ignès del segle XIX, es pot trobar, d'una manera més o menys extensa, al llibre *La Mussara, un vell afecte*, publicat no fa gaires mesos.

RAMON AMIGÓ

**ASSOCIACIÓ DE JUBILATS I
PENSIONISTES DE VILAPLANA**
C. del Casal, 3 • 43380 VILAPLANA

**Pg. de la Mussara, 1
Vilaplana del Camp**

PINTURA DECORATIVA
Josep M. Garcia

Tel. 977 81 50 78

ELS TALPS I LA POLS MÀGICA

Fa uns quants dies, no sabia dir-vos quants, mentre jugava amb la meva PSP, em va passar un fet insòlit. En aquell moment, com que estava tan abstret amb el joc de cotxes, no li vaig donar gaire importància.

Però, poc a poc, em vaig adonar que aquell soroll que escoltava de fons no era gaire normal. I que cada cop, s'anava fent més i més fort. Em vaig aixecar i vaig anar cap a on em semblava que sentia aquell estrany so. I, després d'escoltar amb atenció, vaig deduir que sortia de la cuina. Vaig mirar per tots els seus racons i res de res.

Al final de buscar i buscar per tot arreu de la casa, vaig recordar un lloc, on els meus pares guardaven tot tipus d'objectes i rècords. Ells deien que en aquell lloc no hi podia entrar ja que podia ser perillós per a mi. Però tot i així, i amb un cert neguit que se'm ficà dins la panxa i que m'ennuegava la gola, vaig decidir entrar-hi, poc a poc i de puntetes per no fer soroll. Per així, poder veure què podia ser aquell estrany soroll i d'on sortia.

Al final, i en un racó de la meua habitació, vaig veure un talp que plorava desconsoladament. I m'hi vaig acostar. Li vaig preguntar què li passava i, com és evident, ell no em va entendre. Llavors, vaig veure que treia una pols màgica de dins d'un sarró. Me la va tirar per damunt i de manera instantània em vaig fer de la seva mida.

Després, vaig tornar-li a preguntar que li passava per segon cop, llavors sí que em va respondre. Em va contestar que en el món on vivia, corrien perill perquè els atacaven uns éssers molt estranys. Li vaig dir que si em podia portar fins on vivia ell, i així poder-lo ajudar. Em va dir que sí. Tots dos vam passar per un forat que hi havia al terra i que jo, fins llavors, mai havia vist.

Al entrar en aquest món desconegut per mi, només vaig veure molts i diferents túnels, dels quals sortien varies ramificacions. Tot feia una olor molt estranya que no sabia com descriure-us-la. Li vaig preguntar que si em podia portar fins on vivia el rei o reina. Em va dir que era rei i m'hi va portar. Pel camí, vaig anar descobrint diferents secrets d'aquest misteriós lloc del món dels talps. Com ara que no hi veien gairebé gens. Li vaig preguntar com s'orientaven doncs. Em va dir que s'orientaven amb el tacte dels bigotis que estaven situats al morro.

Al arribar, el rei, el més gran i que destacava més de tots els talps, es va sorprendre i preocupar al veurem. Però al acte, el talp que m'acompanyava li va dir al rei que no es preocupes, que jo era un amic. El rei em va oferir hospitalitat i menjar. Jo l'hi vaig acceptar. Després de instal·lar-me i menjar molt, vaig anar a parlar amb el rei. Li vaig preguntar quins eren els éssers que els atacaven i com eren. Ell no sabia com es deien però sabia com eren. Em va explicar que eren éssers llargs i que tenien

una llengua molt llarga i bífida. Eren com d'un color verd, i no en sabia gaire cosa més d'ells. Jo per deducció vaig saber que eren serps. Li respongué que els podria ajudar a lluitar contra les serps per fer-les fora. El rei va agrair la meua ajuda. Li vaig dir que aniria amb el talp ha reclutar gent del meu món. Hem va dir que m'afanyés que quedava poc temps perquè tornessin a atacar les serps. Em va donar el mateix sarró que portava aquell talp i em va desitjar sort.

Després, vaig anar a buscar el talp perquè m'acompanyes cap al meu món a buscar gent. Vaig sortir pel mateix forat on havia entrat.

La primera persona que vaig trobar li vaig tirar la pols màgica. Ja teníem una persona de la mateixa mida que nosaltres. Li vam explicar totes les aventures que havia viscut i si ens podia ajudar a lluitar. Després, vam fer el mateix amb una nen que jugava a pilota. I després, a un soldat que vam veure amb un fusell. Tot seguit, a una dona que portava una cistella de la compra, i a un nen, i a un senyor de gran bigotí. I així, successivament... amb poc temps fins arribar a prop de mil persones que ens transformaren en miniatura gràcies a la pols màgica.

Tots junts i amb ganes de brega vam tornar cap el món dels talps. Jo i el rei vam pensar un pla perquè no entressin les serps. Quan el vam tenir pensat, el vam explicar als guerrers que havíem reclutat i el què havien de fer per vèncer les serps. Al cap d'unes hores d'esperar, van arribar les serps. Van entrar totes alhora. Eren enormes, temibles i llefiscoses. N'hi havia moltes, moltes i de tots colors, però sobretot destacaven les negres, verdes i marrons. Va haver-hi una guerra ferotge. Jo només veia serps i més serps. Llavors, mentre una serp negra em va atacar pel davant i m'ofegava pel coll, una altre serp traïdora m'anava a atacar pel darrera... Tot just llavors, quan quasi ja no podia cridar, ni respirar... vaig sentir una veu molt i molt fonda, com si vingués del fons d'un pou, que deia:

- Joan ! Joan ! Au, va despertat que arribaràs tard a l'institut. Al fi i a la cap, només era un somni.

JOAN GARCIA RODON

Genís Torres Aymamí, S. L.

CONSTRUCCIONS I OBRES

Carrer Major, 60
Tel. 977 81 51 29
43380 VILAPLANA

Literatura: contes

CONTE PER NADAL : LA PLOMA DELATORA

Feia molt de temps que la Clara i la Marta no s'havien vist. Des de quan van estudiar a la universitat d'Oxford, allà pels vols de 1968. Però malgrat el pas dels anys, s'havien reconegut de seguida. Va ser tot just a l'andana de l'estació de trens de South Kensington, on van retrobar-se de nou. Era una estació d'entranyable record per a elles ja que tot just allí havien esperat infinitat de vegades el tren de tornada a casa.

S'acostava Nadal, feia molt de fred i les primeres volves de neu començaven a enfarinar de blanc les negres vies d'aquella andana.

La Clara feia més de vint anys que treballava a l'estranger de professora de literatura francesa. Estava més prima que abans i les primeres arrugues havien començat a aparèixer a les commissures dels seus carnosos llavis. Tanmateix, encara mantenia viu aquell somriure jovial que tenia d'adolescent quan es van conèixer. Tenia èxit amb els homes i s'havia convertit, a poc a poc, en una dona independent que no s'havia volgut lligar a cap mena de compromís emocional.

La Marta continuava vivint als afores de Londres i, des que va tenir la segona filla, va deixar de treballar com a publicista a Harrods i es dedicà en cos i ànima a criar ambdós fills. S'havia casat amb el Lluís, el seu cap comercial que sempre li anà al darrere. Era un home emprenedor, atractiu i eminentment faldiller, que per motius de feina sempre estava viatjant d'aquí cap allà. Ella, malgrat la seva doble maternitat, conservava aquella silueta sensual i voluptuosa de la joventut que havia conquistat el seu marit, però el seu rostre denotava l'inexorable desgast del temps.

Ambdues amigues, al veure's van experimentar a l'instant i de forma recíproca una gran emoció. Es van abraçar efusivament durant una perllongada estona. Havien estat molt unides quan van conviure a la residència de la facultat. No havien tingut mai secrets entre elles.

De sobte, l'estrident xiulet d'un tren aturat a la via tres, les transportà de nou al present.

- Ho sento Clara, però he d'agafar aquest tren sens falta.

- Jo també, quina casualitat.

L'atzar va voler que totes dues haguessin d'agafar el mateix tren en direcció al sud de Londres. Un cop instal·lades al mateix compartiment, una en front de l'altra, van començar a rememorar aquella jovial però turbulent etapa de les seves vides. I van evocar i desvetllar vivències que abans de retrobar-se tenien en bona part oblidades en la foscor de la memòria. Van parlar i parlar amb fruïció dels vells temps. Tanmateix, i de forma inesperada, la Marta no va poder aguantar més l'aflicció que guardava i que la corroïa per dins. Va començar a plorar de forma desconsolada.

- Què et passa, Marta, per què plores ?

- Per res, per res.

- Au, va dona, va ! Ja saps que entre tu i jo no hi hagut mai cap secret.

Llavors, entre llàgrimes amargues i sanglots que de mica en mica s'anaven espaiant, va confessar-li, sense embuts:

- El meu marit, el Lluís, fa temps que m'enganya amb altres dones. Ha agafat anticossos i s'està morint. La veritat és que estic desfeta. Ja no puc més...

Un silenci negre i espès es va apoderar de la conversa... La Clara, sense saber què dir, va acaronar-la tendrament, com a signe de comprensió i de veritable amistat. Tot just en aquell moment el tren finalitzava el seu trajecte. Havien d'acomiar-se, però abans de separar-se, l'afligida esposa va dir:

- Truca'm, per favor. Ara que ens hem retrobat de nou, potser et necessitaré més que mai.

- No pateixis. Així ho faré.

Tot seguit, la Marta va treure de la seva bossa de pell una ploma Montblanc negra amb incrustacions i lletres daurades per apuntar-se el telèfon de la seva confident amiga. A la Clara se li va petrificar el rostre. Va reconèixer a l'instant aquell objecte delator. Era precisament aquella estilogràfica negra que el darrer Nadal havia regalat al seu millor amant.

PITXI

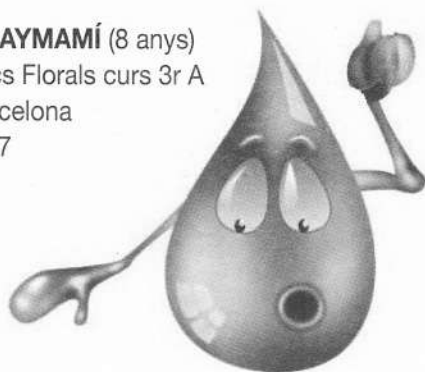
*Grup de
Teatre
de Vilaplana*

UNA GOTA D'AIGUA

Una gota molt simpàtica que jugava a la platja amb els seus amics. Però va tenir la mala sort que ella es va evaporar. I quan la gota estava al núvol estava molt espantada. Fins que va veure altres gotes i va decidir intentar fer-se amiga d'aquelles gotes. Es van fer molt amigues i quan van passar dues setmanes, van començar a caure per la muntanya. La gota es va desmaiar i quan es va despertar es va trobar caient per una aixeta. Cauria a les mans brutes d'alguna persona. I va caure i després estava tan bruta que ella, fins i tot ella, es volia dutxar.

Van passar dos dies i va arribar a la depuradora. Quan va sortir de la depuradora tota neta, se'n va anar per un tub. Aleshores, va sortir per un forat. Va veure que era casa seva, la platja. Tornava a estar a la platja! Per fi podria tornar a jugar amb les seves amigues.

XAVI CHARLES AYMAMÍ (8 anys)
Primer Premi Jocs Florals curs 3r A
Escola IPSE, Barcelona
23 d'abril de 2007

FARCIT DE VEDELLA

Ingredients per a 6 persones:

Una peça sencera del tall que es pela de la vedella
Pernil salat o "bacon", al gust
1/2 quilo de trinxat
Un tall de llonganissa de la mida del tall
2 o 3 ous durs
Un grapat de pèsols
Sal
Pebre

Preparació:

S'estén el tall damunt d'una safata i s'hi van posant els diferents ingredients començant pel pernil salat o "bacon", el trinxat, el grapat de pèsols, la llonganissa a tot el llarg del tall i al costat d'aquesta i al llarg del tall els ous durs. Posem sal i pebre al gust. Es cargola tot com si fos un braç de gitano. Es lliga i es posa a la cassola amb oli i es va coent com si fos el tall rodó. Primer a foc mig-alt i un cop daurat, a foc lent durant d'una hora o hora i mitja, s'ha d'anar girant.

Un cop cuit es talla a rodanxes i es serveix amb unes patates als caliu o escalivada.

Que vagi de gust!

ROSA M. BOQUÉ

MATA
LLAUNERIA

Raval Santa Anna, 47 43201 REUS
Tel. 977342832
mata@llauneria.com

- VARIETAT DE TAPES
- ENTREPANS
- LLESQUES
- ESMORZARS

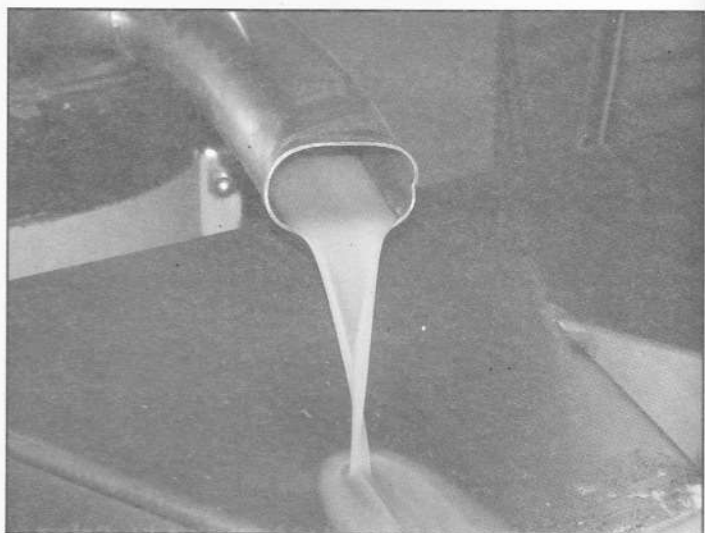
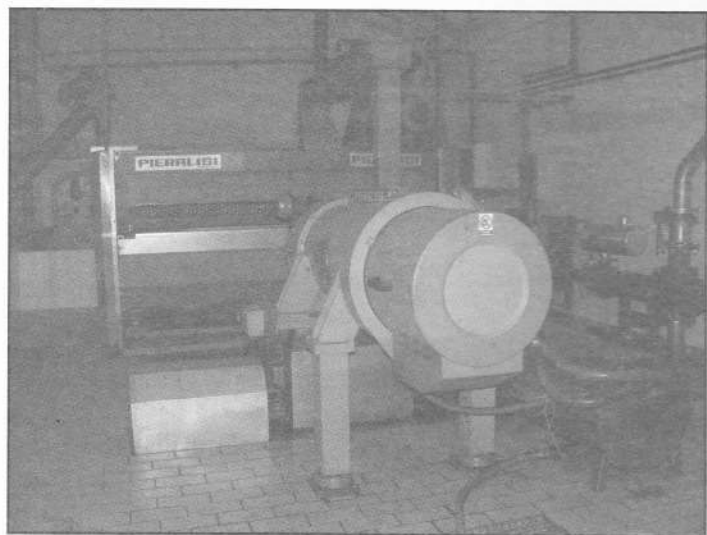
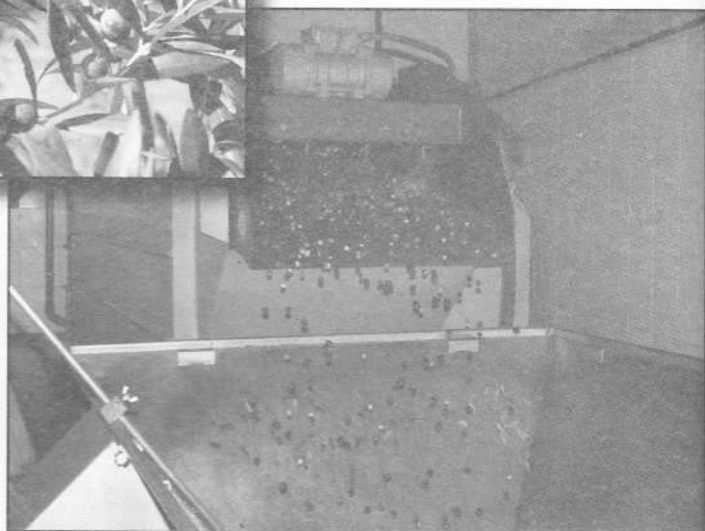
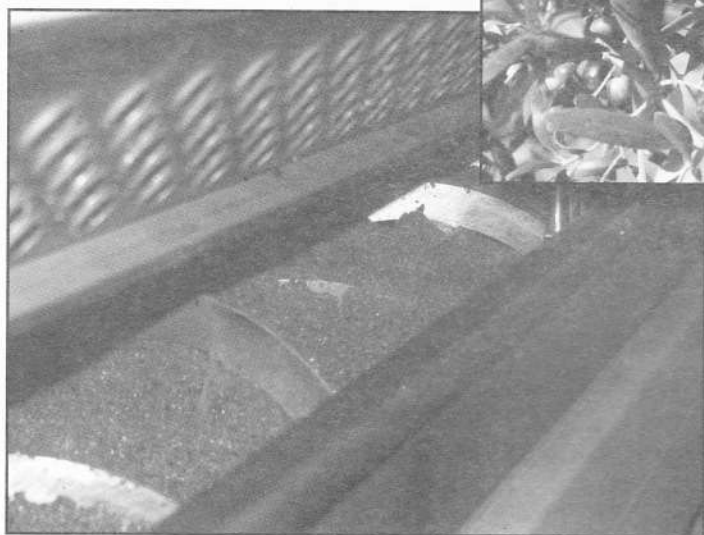
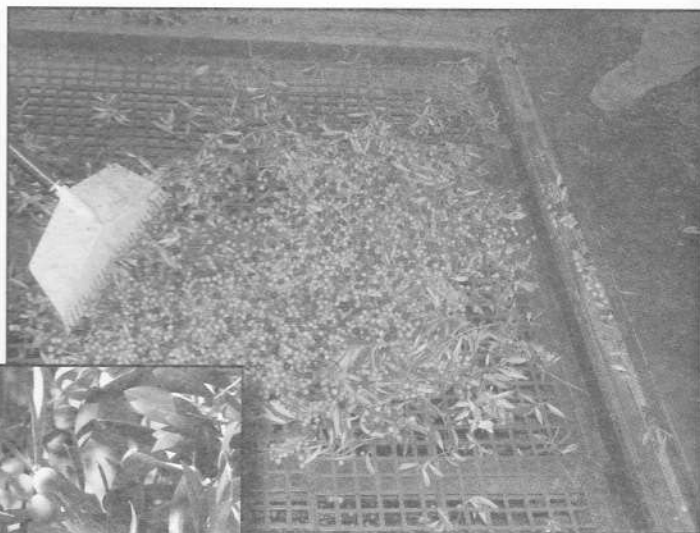
Carrer del Casal, 3 • Tel. 977 81 56 52 • 43380 VILAPLANA

Sant Tomàs, 60 - Tel. 977 34 29 85
43201 REUS
Plaça de les Províncies, 1
43840 SALOU

Tradicions

LA COLLITA DE L'OLI 2007 A VILAPLANA

Diu que l'olivera és un dels cultius més antics i tradicionals de l'Europa temperada i càlida i que l'oli d'oliva és el fonament bàsic de la dieta mediterrània, tant per les seves qualitats dietètiques com preventives.

A Vilaplana tot això ja ho sabem des de fa temps, i durant el proper any tots podrem gaudir de la collita d'oli d'aquest any 2007, fruit de l'esforç de molts Vilaplanencs i Vilaplanenques.

NOM DE LA PLANTA	HÀBITAT i RECOL·LECCIÓ	CARACTERÍSTIQUES	PROPIETATS MEDICINALS	PROPIETATS CULINÀRIES	ALTRES PROPIETATS
OLIVERA <i>(olea europaea l.)</i> 	Es troba dins l'àrea d'influència dels cultius de secà. Les fulles i l'escorça es poden recollir durant tot l'any. Les olives a la tardor i l'hivern	Arbre perenne fins a 15m d'alçada. Tiges grises quan l'arbre es jove. Flors poc vistoses de color blanc agrupades en raïms. Fruits comestibles.	Ús extern: per curar ferides, nafres (barrejar oli amb mel) Deccoció de les fulles. Es fa el balsam samarità: parts iguals de oli, vi blanc i clara d'ou es bat i es forma una pasta per aplicar a la pell. Ús intern: per baixar la pressió, per l'eliminació d'impureses de l'organisme, per el restrenyiment, per les morenes...	Es poden menjar els fruits : olives posar-les amb un bany d'aigua durant 10 dies (canviar cada dia l'aigua). Després posar-hi sal morra i afegir l'herbe: llo-rer, fonoll, farigola.. all, pebre..) o per l'extracció de l'oli: per mitjans físics premsat i centrifugació o per mitjans químics, mitjançant dissolvents. Els residus poden servir per adobar la terra..	Com a dissolvent: donades les seves propietats pot dissoldre els principis actius de les plantes.
CARXOFERA, <i>(cynara scolymus l.)</i> 	Planta conreada en molts llocs del món. Es recolliran a la primavera..	Planta perenne de fins a 2m. Receptacle floral comestible. Components: ferro, magnesi, fòsfor, potasi, vitamina B....	Ús intern: protecció del fetge afavorint la funció biliar. Redueix el nivell de colesterol, baixa la pressió, baixa el sucre en sang i ajuda a eliminar les toxines en especial l'àcid úric.	Es molt convenient sobretot si es menja crua amb amanides. Si es bullen d'ha de beure el brou. Al forn o la brasa conserven les propietats.	Com a dissolvent: donades les seves propietats pot dissoldre els principis actius de les plantes. Toxicitat: no es tòxica , però disminueix la producció de llet en les mares que donen el pit els lactants.
GARROFER <i>(ceratonia siliqua l.)</i> 	Conreat en zones càlides de sòls calcaris i llocs secs i pedregosos. Les llegums hauran de recollir-se i han d'estar ben secs a finals d'estiu o tardor. Escorça durant tot l'any.	Arbre perenne de fins a 10m d'alçada. Tiges llises amb moltes pretuberàncies, de colors grisenc. Fulles compostes. Flors sense corol·la, molt poc vistoses de tres tipus: masculines, femenines i hermafrodites.	Ús intern: laxant, i astringent segons la necessitat	Com a substitut del cacau en la preparació de xocolata. Espessidor de molts productes alimentaris	Per alimentar el bestiar. Els agrada molt als cavalls i entren a la composició de molts pinsos

Medicina

Per evitar errors de medicació cal conèixer els medicaments que estigui prenent

Un error de medicació és "qualsevol incident prevenible que pot ocasionar danys al pacient, a causa d'una utilització inapropiada dels medicaments".

No tots els medicaments van bé per a tothom ni tots s'han de prendre de la mateixa manera.

Què pot fer per evitar de cometre errors de medicació?

QUAN PRENGUI UN MEDICAMENT:

Faci una llista de tots els medicaments. Anoti:

- nom del medicament,
- dosi o quantitat,
- dia que va començar a prendre el medicament,
- quan i com se l'ha de prendre i
- durant quant de temps,
- recomanacions que li hagi donat el personal sanitari,
- si és al·lèrgic a cap medicament o aliment,
- no obliidi apuntar-hi també els preparats dietètics, vitamines, calci i plantes medicinals que estigui prenent.

Tingui sempre aquesta llista actualitzada.

QUAN VAGI AL METGE, A LA FARMÀCIA, A L'INFERMER, AL DENTISTA, A QUALESVOL ESPECIALISTA, O A L'HOSPITAL:

- Porti i mostri la llista dels medicaments que està prenent.

- Anoti la nova medicació i actualitzi la seva llista després de la visita

- Pregunti sempre com cal prendre els medicaments que li hagin receptat.

- Si no recorda com ha d'utilitzar el medicament, NO DUBTI A PREGUNTAR-HO AL PERSONAL SANITARI.

**Si ha de prendre
medicaments,
faci-ho
correctament**

Recomanacions generals

Mantingui els medicaments:

- En els envasos originals i amb el seu prospecte.
- Separats per a cada persona.
- En un lloc fresc i sec, fora de la llum i quan calgui a la nevera.
- Fora de l'abast dels nens.
- Revisi la data de caducitat dels seus medicaments.
- No guardi mai els col·liris un cop finalitzat el tractament.
- No acumuli els medicaments a la farmaciola de casa i retorni a la farmàcia els que no utilitzi.

Recomanacions d'ús:

- Llegeixi acuradament el prospecte.
- Si oblidia prendre una dosi, NO dobli la presa següent.
- Respecti l'horari prescrit i la dosi de tractament.
- Quan calgui, prengui els medicaments amb líquid suficient.
- Si pren formes líquides, utilitzi la mesura o dosificador de l'envàs.

Pregunti al metge, al farmacèutic, a l'infermer:

- Si ha de prendre el medicament amb aliments o fora dels àpats.
- Si pot partir, mastegar o triturar el medicament, quan no se'l pugui empassar.

M. TRERESA HUGUET

PASCAL PELLICÉ MARINÉ
Electricitat - calefacció

Carrer Major, 40
Tel. 977 81 53 28

43380 VILAPLANA

- Ferro
- Alumini
- Inox

Tel. 977 76 82 68
670 45 59 04

- MOQUETES
- PINTURES
- ESMALTS
- VERNISSOS
- COLES
- PAPERS PINTATS
- BROTXES

Comercial
ROSAN

Pedreria del Coubí, 5
Tel. 977 / 31 71 54
43206 REUS

Contes a la vora del foc

DITES I REFRANYS: SOCIETAT I VIDA

Continuem oferint les dites recollides per la Maria del Carme Mestre. Que les gaudiu.

El temps cura tots els mals.
A l'ocasió la pinten calba.
De bona casa, bona brasa.
L'experiència és la mare de la ciència.
El noi que a estudi no va, ruc és ara i ruc serà.
Si el saber no ocupa lloc, el no saber fa badoc.
De l'arbre caigut, tothom en fa llenya.
Estima el que fas, i l'amor apareixerà.
L'enveja és una declaració d'inferioritat.
Doneu als altres el que voldríeu per a vosaltres.
Fa falta viure molt de temps per arribar a ser jove.
Tan sols qui no fa res, és qui s'equivoca.
És una bogeria viure pobre per morir ric.
És arma que fa més mal, la paraula que el punyal.
La llengua no té ossos però en trenca de grossos.
D'allà on no n'hi ha, no en pot rajar.
La sarna amb gust no pica, però mortifica.
Vingui d'on vingui el verí, de la por de la dona siguis parent.
No és més feliç el qui té més, sinó el qui menys ambiciona.
La por anul·la, la necessitat estimula.
Al dolent feiner, cap feina li ve bé.
Al cul de sac s'hi troben les engrunes.
Hi ha qui veu la palla a l'ull del veí i no veu la biga al seu.
Advocats i procuradors, a l'infern de dos en dos.
Les bones paraules fan menjar els malalts.
Si vols conèixer el teu cos, mira't el del porc.
Un metge cura, dos espatllen i tres maten.
Joseps, Joans i ases n'hi ha per totes les cases.
Mai no es pot dir d'aquesta aigua no en beuré.
Qui espines sembla, que no vagi descalç.
De gent n'hi ha molta, de persones poques.
L'esperança és el somni de l'home despert.
Geni i figura, fins a la sepultura.
Tres són curtes, quatre són llargues.
Sense jutges no hi ha disputes.
Pinta el boix, cullera de fusta.
Just ho vol Déu.
Pagès matiner, omple el seu graner.

Qui a dos amos vol servir, a l'un o l'altre ha de trair.
L'or ho mata tot.
Dient les veritats, es perden les amistats.
Molt soroll de plats i poca vianda.
Barca sense timó, va a la perdició.
A nova culpa, nova impertinència.
Quan al cel fan calderetes, a la terra fan bassetes.
Qui dies passa, anys empeny.
Qui no arregla la gotera ha d'arreglar la casa sencera.
A una dona amb un bot. se li pot dir de tot.
Ves-te'n Anton, que el que queda ja es compon.
Si beus per oblidar, no t'oblidis de pagar.
Et que és bo per vetllar, ha de ser-ho per matinar.
Cosidora real, que cus sense didal.
Músic pagat fa mal so.
Una dona sense arracades, sembla un ruc sense morralles.
L'home avar és com el porc, no s'aprofita fins que és mort.
Qui de la casa de l'altre fa hostal, de la seva fa corral.
Home casat, ruc espatllat.
Si veniu per bé, entreu si us plau; si veniu per mal, no passeu del portal.
Quan el cul pica, senyal de música.
El mal de cap, el menjar el combat.
Quan la pedra surt de la mà, no se sap a on va.
Si del dia vols fer-ne profit, que el sol no et trobi al llit.
Cavat de dones i llaurat de rucs, collita de pets.
Els homes són com els raïms, els dolents trepitjats i els bons penjats.
Pagant Sant Pere canta.
La carn viva, fa oblidar a la morta.
Que té el cul llogat, no seu quan vol.
De mort i de prenyat, no se'n pot amagar cap.
Qui canta, els seus mals espanta.
El que menys corre vola.
A cal txeco tenen un be, que mentre no el toquis no pot dir res.
Quan el diner desapareix, l'amic el segueix.
Cara pigada, cara estimada.

MARIA DEL CARME MESTRE

**P
L
A
C
I
T**

**ELECTRICITAT
FONTANERIA
CALEFACCIÓ
GAS**

Mas de l'Aleu, 14
43365 ALFORJA
Tels. 649200747 - 977816116

Alex Masdeu i Font
Picapedrer | Restaurador de pedra | Geòleg.
Mòbil: 625 598 308
Web: www.picapedrer.com
Correus electrònics: alexmasdeu@picapedrer.com
Carrer Doctor March, 11 | 43380 Vilaplana

• Subministrament
de papereria
i escriptori

COMERCIAL REUS

4 a t r e

Pere Benavent, 23 - Tel. 977 75 7760
Fax 977 75 76 78
Fax comandes 900 65 66 67
43205 REUS

PREGÓ DE LA FESTA MAJOR DE VILAPLANA 11 D'OCTUBRE DE 2007

Il·lustríssim Senyor Alcalde, Srs. Regidors, Srs. Membres de les Juntes Directives de les diverses entitats de la Vila, Sres. i Srs. convilatans, amigues i amics, molt bona nit a tothom; benvinguts i benvingudes a aquest acte que dóna el tret de sortida oficial a la nostra Festa Major d'octubre.

És per a mi un honor i ensems una gran satisfacció haver estat designat per efectuar el PREGÓ de la nostra Festa Grossa, en aquesta vesprada tan assossegada de principis de tardor.

Abans de començar, però, la tasca que per avui tinc encomanada de fer-vos avinents els actes de Festa Major, permeteu-me que, per una banda, us faci partícips d'alguns dels meus records i, per l'altra, m'explani un punt en certes consideracions sobre la vila de Vilaplana de les quals em fa l'efecte que la majoria de vosaltres participeu; i ho dic perquè em sembla que no m'allunyo gaire del vostre pensament si afirmo que la nostra vila és un poble privilegiat, malgrat algunes petites mancances.

Considero que és un poble privilegiat per la seva situació geogràfica, encertada en longitud (1 grau, est) i latitud (41 graus, nord), que ens ubica en una zona temperada no massa rigorosa als hiverns i, gràcies a la marinada, tampoc sufocadora als estius; insisteixo en què és una vila privilegiada pel fet que el gran mantell que representen les muntanyes de la Mussara amb les seves cingleres blanca i roja i als seus peus la magnífica boscúria, muntanyes cantades pel nostre poeta Jaume Maríné quan diu en els seus versos "Oh, cinglera flamejant; cingle blanc i cingle roig, sobre la verda catifa d'esperances i records", aquestes muntanyes, sembla talment que vulguin protegir-nos dels mals que ens puguin arribar.

El seu mantell ens embolcalla, però no ens tanca, i aquest n'és el seu darrer privilegi perquè, en el seu extrem meridional, s'obre a la plana del Baix Camp i això ha permès al poble de viure i evolucionar, del bracet dels veïns més propers des del començament del seu temps, i d'uns anys ençà, mercès als avenços, a la tecnologia i a les comunicacions, participant del desenvolupament global del nostre país i caminant amb passos fermes cap a allò que anomenem Societat del Benestar.

En aquest caminar amb passos fermes de què faig esment, són del meu record un reguitzell de fites que no voldria passar per alt, malgrat la seva quotidianitat ens les hagi fet tan ordinàries que gairebé ja no hi parem esment:

L'any 1921, el corrent elèctric va arribar a les cases i carrers del poble; i d'aquells anys fou també la millora en les comunicacions amb Reus que, fetes fins al moment pel camí veïnal, amb les tartanes de la Senyora Misericòrdia, van donar pas a la carretera de la Diputació que ens permeté aleshores el "luxe" d'un primer "cotxe de línia"; aquells Renault, Hispano-Suïssa, Elizalde o l'Stewart, el cotxe nou que en dèiem, que

foren requisats durant la Guerra Civil. En aquesta època també, es bastí la serpentejant carretera que comunica la plana amb la muntanya de la Mussara i els pobles que acull; aquesta mateixa carretera que força renovada ha estat escenari, i esperem que així continuï, d'esdeveniments esportius com ara el recent Ralli Costa Daurada que, al meu parer, ajuden a promocionar i donar a conèixer la nostra Vila. Han hagut de passar més de 50 anys perquè aquesta xarxa de carreteres de què us parlo s'hagi completat i ara ja podem arribar amb comoditat a les viles properes d'Alforja i La Selva del Camp, amb les dues flamants i noves vies que ens hi porten.

La meva memòria, i ben segur la de molts de vosaltres, serva record també de l'arribada del telèfon l'any 54, del clavegueram al 59, o de l'aigua corrent, al 62. Que lluny ho trobem ara, que, a poc a poc però amb decisió, veiem renovar-se els carrers del poble i les seves infraestructures i amb elles aparèixer a les cases els comptadors de la nova canalització de gas propà!

Dels anys 60 és també l'edifici de la Cooperativa en la seva actual i tan encertada ubicació, tot i que recordo les controvèrsies que en el seu moment va provocar decidir-la, així com la rehabilitació i condicionament de l'edifici que ja tenia a l'actual carrer de Sant Sebastià per reconvertir-la en seu social de la cooperativa i, alhora, oficina de la Caixa Rural.

En el lleure també podríem fer memòria; però no ens cal anar gaire lluny per recordar que l'any 1981 es va començar a construir el Casal del poble. Les aportacions voluntàries i l'esforç i l'entusiasme col·lectius van ajudar a bastir les piscines i l'esplèndid edifici que tots coneixem i que, conjuntament amb la Pista poliesportiva adjacent i la Casa de Cultura que hi ha a l'edifici annex, amb els seus espais per a la Llar de Jubilats, la petita Biblioteca, i, darrerament, el local per als Joves, ens han portat a arraconar en el fons del bagul de la nostra memòria aquelles basses del terme que van veure com apreníem a nedar o com espiàvem les noies que es remullaven a la bassa del costat o els continuats partits de futbol al Bosc de l'Olla o, si esgarrapo

encara més al fons, aquelles imitacions dels combats de boxa que alguna festa major ens havia portat i que acabaven sempre amb tot de nassos ensangonats.

Des del punt de vista històric, Vilaplana té també un passat remarcable, i no només perquè va servir de refugi al General Joan Prim Prats, que va amagar-se dins d'una bóta del celler de Cal Jaumet del Cafè, l'actual edifici de la Caixa Rural, sinó perquè ha estat bressol, i continua essent-ho, d'un reguitzell de personalitats, d'entre les quals no voldria deixar d'anomenar:

El poeta OLEGUER HUGUET, el qual, entre moltes obres poètiques escrigué la lletra dels "Goigs de la Nativitat de la Mare de Déu" que foren musicats pel també vilaplanenc compositor SEBASTIÀ TOST, i que es cantaran demà a la solemne Missa Major; l'insigne lingüista SEBASTIÀ MARINÉ, el poeta JOSEP CORNUDELLA, "Poncellet", mort a l'exili i a qui retrem homenatge el proper diumenge tot recordant-ne la seva obra; el pedagog il·lustre, Sr. OCTAVI MESTRE, el pintor vilaplanenc JOSEP FERRÉ REVASCALL, l'articulista JAUME MARINÉ, l'escultor SALVADOR JUANPERE... i tantes d'altres personalitats anònimes que, tot i ser desconegudes, han fet del nostre poble allò que és ara.

Convindria anar deixant de banda la memòria i centrar la meua dissertació en allò pel que se m'havia convocat: el pregó d'aquesta Festa Major de 2007.

Fer un pregó significa pregonar o anunciar, donar notícia o fer saber, l'arribada d'algun esdeveniment, en aquest cas la nostra Festa, el pregó, o crida, és el text d'allò que s'anuncia i la persona que fa el pregó l'anomenem pregoner o nunci.

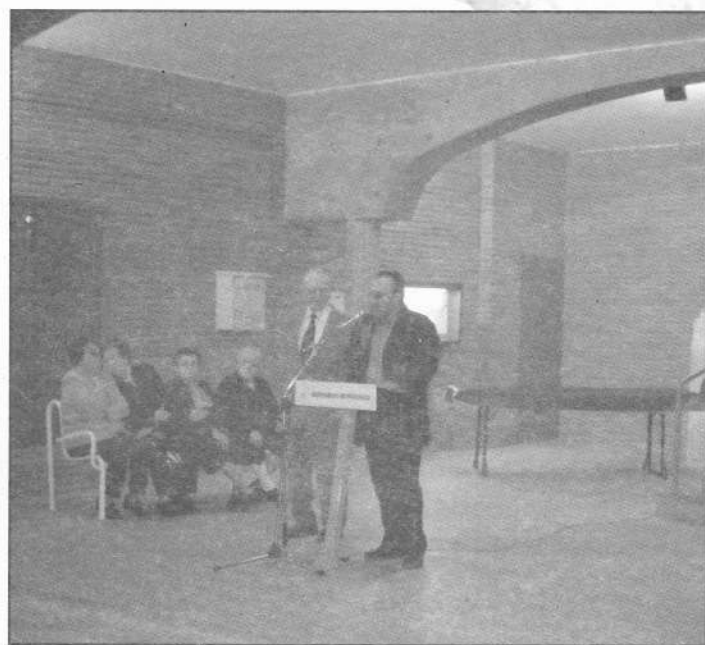
Enrere han quedat pregoners com en Rafel Huguet, el Josepet Olla o el Pep Cinto que de carrer en carrer ens feien avinents les noves que més interessaven, cridant-nos l'atenció amb el so tan característic de la seva trompeta. Actualment, els pregons ens arriben, precedits dels compassos d'alguna de les nostres gairebé oblidades Sardanes, mitjançant aparells de megafonia estratègicament situats que alleugen la tasca d'agutzil al Pere Ramon, en gran manera.

La megafonia l'alleuja a ell i els mitjans de comunicació escrita a vosaltres perquè us estalviareu de sentir de cap a peus tota la informació que el programa de la Festa Major ja us han dut fins a casa; a mi també me l'alleujarà, perquè em permetrà de garbellar aquesta informació i destriar-ne únicament aquella en què, per un motiu o per un altre, m'agradaria fer més èmfasi.

Tres són doncs, sota el meu parer, els puntals d'aquesta Festa:

En primer lloc, i perquè reflecteix el món de l'espiritualitat, la MISSA SOLEMNE DE FESTA MAJOR, cantada per la coral "Amics de la Cançó", al migdia de demà.

En segon lloc, i per que representa la implicació del jovent del poble en la vida social de tota la col·lectivitat, el CONCERT JOVE, amb la coneguda cantant Beth, Skatakrac i Calima, la nit del dia 13.

Finalment, la INAUGURACIÓ de l'ampliació de l' ESCOLA CEIP CINGLE ROIG, diumenge, 14, en sortir de missa; i aquest darrer acte el voldria posar a la vostra consideració per tot allò que representa d'implicació del poble en el futur; perquè... ¿què és la nostra mainada sinó el futur? ¿Què garanteix més que cap altra cosa que caminem cap al futur encertadament sinó aconseguir per als nostres nens i nenes la formació i l'educació més adient en el marc del propi poble fins que això sigui possible?

Una escola moderna, ben dotada en material de tota mena i adequada a les noves tecnologies, amb uns mestres preparats i especialitzats que garanteixen la millor formació per als seus alumnes; una escola que, valent-me de la gosadia que em dona l'edat i de la curiositat que desperta en el mestre que sóc tot allò que envolta el que encara considero la meua professió, em vaig atrevir a visitar no fa gaires dies.

Que lluny és aquesta escola que amablement em mostrà la seva directora, la Sra. Conxi Espinosa, d'aquelles sales poc il·luminades a les quals de petits, nois i noies en edificis separats, coincidíem en accedir per unes escales dretes i estretes, sense altre espai que l'estança que ocupàvem i un minso sota escala on s'arraconava tot el material escolar de què la classe disposava: uns quants mapes murals que el mestre penjava de tant en tant davant d'una de les dues pissarres i que completava la informació que extrèiem de la nostra Enciclopèdia Dalmau Carles; aquella enciclopèdia que, amb una llibreta, esborrada cent vegades, un llapis que, a voltes, de tan petit ens queia de les mans i una goma, si la teníem, constituïen tot el nostre material escolar.

Que lluny el pati d'aquesta escola, del petit terrat al qual les noies podien accedir al darrere del segon pis de ca la Pepita Júlia, o de l'improvisat camp de futbol en què transformàvem la placeta de les Creus, al migdia, en sortir d'estudi, quan fèiem rodar una pilota feta de draps vells rellegats amb quatre cordills i que ens permetia somiar a ser algun dels futbolistes bons de l'època!

Activitats

Aquesta escola, la remodelació i ampliació de la qual inaugurarem, diumenge, després de missa, representa la culminació d'aquell projecte de futur que ja fa uns quants anys tenien en ment els pares i mares del poble i els nostres representants polítics. Aquell projecte de futur ja és una realitat completa i cal que ens en congratulem; ara bé de projectes de futur sempre cal tenir-ne a la butxaca, ja que donen vida i esperonen la comunitat per a millorar i avançar!

M'agradaria acabar aquest pregó deixant-ne en l'aire uns quants de projectes, alguns dels quals segur que ja caminen, encara que sigui de tentines, cap a la seva consecució, i d'altres estan instal·lats a la ment de molts de vosaltres que hi posareu de la vostra part tota l'energia, la il·lusió, el desig i la bona voluntat per fer que esdevinguin realitats de les quals puguem sentir-nos tan orgullosos com d'aquesta escola.

Projectes com ara la construcció de més nous habitatges a preus regulats que ofereixin al jovent de Vilaplana l'opció de continuar vivint al poble, o la construcció d'un nou accés a la vila mitjançant un pont que permeti al Barri de Dalt una connexió directa amb la carretera de la Mussara, o l'ampliació i pavimentació dels camins veïnals, si parlem d'urbanisme i d'infraestructures; projecte de construcció d'un centre de dia per a la Gent Gran i

desenvolupament de totes les actuacions que permeti la nova llei de dependència i de Serveis Socials, que correspondrien a l'àmbit d'allò que tots coincidim en anomenar Benestar Social; o d'altres com ara el projecte de funcionament d'una Biblioteca Municipal lligada a la xarxa de biblioteques de la Diputació, o la recuperació del futbol al camp del Bosc de l'Olla, o la recuperació de les Festes de Barris, si ens fixem en l'espai de lleure i oci del poble; i per acabar, i sense saber ben bé a quin àmbit assignar-lo, el projecte de reconstrucció de l'església de San Salvador de la Mussara per tal que esdevingui allò que no hem tingut mai: l'ermita del nostre poble.

Ja veieu com d'idees n'hi ha moltes i diverses i podran ser aquestes o unes altres - aquelles que decidim entre tots - les que faran avançar Vilaplana; aquelles que ens permetran continuar sent una vila privilegiada com us deia al començament; aquesta vila tan nostra en què tenim gairebé tot el que ens cal per a viure pacíficament, feliç i en harmonia; una vila que, com diu el nostre poeta Salvador Juanpere "és la nineta del meu ull".

Que tinguem tots una molt bona Festa Major, i cridem ben fort:

Visca Vilaplana i Visca Catalunya!

JAUME MESTRE CARDONA

Un any més, entre els dies 6 i 21 d'octubre, els vilaplanencs vam celebrar la Festa Major. Durant aquests dies s'oferiren un seguit d'actes amb una bona participació, i és que l'aposta de la Comissió de Festes va ser des d'un bon començament la d'oferir un seguit d'actuacions que es poguessin fer al carrer.

Així doncs, es recuperaren els tradicionals "jocs de cucanya", la qual cosa va implicar que la Plaça de la Vila acollís una gran quantitat de canalla.

El pregó va anar a càrrec del vilaplanenc Jaume Mestre i Cardona, que en la seva condició de mestre, va donar unes pinzellades del seu pas pel món de l'ensenyament. Tampoc no hi va faltar el correfoc i el tradicional Ball de Festa Major, així com també el concert jove que aquest any va comptar amb l'actuació de la cantant Beth.

De tots els actes que es van dur a terme cal destacar la inauguració de l'escola, així com també l'obra "l'Hostal de la

LA FESTA MAJOR

Glòria ", interpretada magníficament pel grup de La Pobla de Mafumet i dirigida pel bateria dels Pets Joan Reig, i la tradicional trobada de Puntaires que va donar per acabada la Festa Major d'aquest any.

La valoració crec que ha estat positiva, tant a nivell de diversitat com a nivell d'afluència de públic durant els actes.

Des de les pàgines de Lo Pedrís, només em queda agrair a la Comissió de Festes i a tots els col·laboradors el seu esforç i el seu treball en la confecció del programa de festes i molt especialment a "els jòvens" de Vilaplana, ja que ells han estat en gran mesura els veritables puntals en l'organització d'aquesta Festa Major.

JORDI MATEU I HUGUET
REGIDOR DE FESTES

LA FESTA MAJOR NOCTURNA

U Arriba l'octubre i hem de parlar de la nostra Festa Major, concretament dels actes nocturns dels dies 11, 12 i 13. Un altre any el Grup de Jovens ha repetit dos dels seus principals actes: igual que l'any passat es va celebrar el Bolètronic i, de ja fa més anys, el mític Concert Jove. Com també cal anomenar el ball de Festa Major, amb la famosa Orquestra Gira-sol.

La primera nit de les festes, dijous 11, va tenir lloc la festa de la música electrònica, el Boletronic'07. Enguany hi va haver una decoració per tota la sala molt original, feta a base de fil blanc amb bolets de paper penjats i llums ultraviolats, i que va agradar molt al públic present. Quant a la música es va seguir l'estil de la passada edició, com també els mateixos punxa discos que van actuar al Boletronic'06: el Gerard F. de Riudoms i el Dj Kalet i el Dj Salva de Reus. La festa va durar fins a altes hores de la matinada.

La segona nit hi va haver el ball de Festa Major amb l'orquestra Gira-sol...i un altre cop es va omplir tota la sala del teatre. Com ja és habitual, la primera part del ball va ser per a la gent no tan jove i va durar gairebé fins les dues de la nit. Després d'un petit descans va començar la música

més variada i més actual per al jovent, amb ritmes de rock, rumba, ska i pop, amb cançons de Lax'n'busto o Elèctrica Dharma, el Canto del Loco o Maná. Els vilaplanencs i gent dels voltants van gaudir d'un bon ball de Festa Major, i tot i acabar amb la Gira-sol encara va quedar una bona hora per poder ballar més, amb la disco-mòbil.

Tercer dia i tercera nit de festa...la nit de dissabte més esperada per al poble, era el Concert Jove'07! Aquest any amb un cartell de luxe: la famosa Beth de Súria (ex-participant del segon any d'Operación Triunfo), els Calima de Barcelona (nomenats a un premi Grammy Latino'2007) i els joves Skatacrak de les comarques del Penedès amb els seus inconfusibles ritmes ska.

Amb la sala ben plena abans d'hora, el públic ja esperava la jove de Súria, que presentava la última gira amb el seu disc "My own way home". Després d'uns quants minuts després de les dotze la Beth pujava a l'escenari i començava a cantar les seves cançons dels seus dos discs, gairebé totes cantades en anglès;

dues en castellà, versions de Police i de Mecano, i una en català, la cançó de la sèrie de TV3 "Mar de fons". En total una hora i mitja de concert de la jove catalana, a qui després vam poder veure xalar amb els altre dos grups, com també deixant-se fer fotos i firmant discos a tota la gent que se li acostava.

Els segons en tocar van ser els Calima, un grup de flamenc- fusió de Barcelona, que actuaven amb tretze persones dalt de l'escenari i que van sorprendre i meravellar tota la sala amb el seu espectacle de ritmes flamencs, rumba i fins i tot sons reggae. No ens estranyem gens que estiguessin nomenats a un premi Grammy Latino!

Per acabar la nit, els Skatacrak de l'Arboç del Penedès, amb el seu ska reivindicatiu i combatiu. Una bona elecció per finalitzar les nits de Festa Major de Vilaplana...i amb ganes de tornar-ne a celebrar unes altres, que de ben segur seran igual o millor de bones!

Fins l'any que ve...a l'octubre!

ABEL GUÀRDIA

AGR BOTIGA

AGR BOTIGA
COOPERATIVA DE L'ALEIXAR

C/ de Guardiola, 58 43381 L'ALEIXAR
Tel. 977 815 290
Tels oficina: 977 815 584 - 977 815 105

Hi trobaràs la millor selecció de productes naturals de la terra.
Oli, vins i caves amb DO. Gran varietat de fruits secs.
A més, productes de qualitat elaborats artesanalment.

Obert cada dia de 10 a 1 i de 5 a 8, diumenges d'11 a 2 (dilluns matí tancat)

DISCURS INAUGURAL DE L'AMPLIACIÓ DE L'ESCOLA

UM.H. president del Parlament de Catalunya, Sr. delegat del Govern al Camp de Tarragona, directora de l'escola, Excm. senador, alcaldes, regidors i regidores, mestres, amics i amigues... bon dia a tots i a totes

Avui, amb la inauguració de l'ampliació de la escola, quan tot just es compleixen dos anys de la reobertura, és un dia molt important per a tots els Vilaplanencs i les vilaplanenques, especialment per als alumnes que en fan ús i quedarà marcat en el calendari com un gran esdeveniment pel nostre poble.

Amb aquest acte solemne es posa de manifest que s'ha complert l'objectiu proposat per l'equip de govern, que tinc l'honor de representar a l'accedir a l'alcaldia l'any 2003, el de dotar a Vilaplana d'una escola adequada i moderna, com un instrument bàsic de futur. Un objectiu, sense cap mena de dubte fonamental i clau per a un poble, però a la vegada d'una dificultat extraordinària, només cal recordar que governs municipals precedents ho van intentar, sense èxit.

Ha calgut, en primera instància, reobrir l'escola després d'onze anys tancada, per això vam comptar sempre amb la voluntat compartida del Departament d'Educació i de la Consellera Marta Cid.

Després de dos anys de bon funcionament del centre, amb el creixement constant d'alumnat s'ha demostrat abastament l'efectivitat de la iniciativa ja que en poc temps s'ha hagut d'ampliar l'escola quasi el doble, per encabir-hi els alumnes del poble.

Durant la visita que farem tot seguit, podreu comprovar personalment les condicions excel·lents d'amplitud que ha quedat l'escola després de la ampliació i la previsió encertada que ha dut a terme el Departament d'Educació en el dimensionat del centre, molt ben equipat de material, i estic convençut que estem ben bé per un temps...

Comparteixo integrament l'opinió de l'AMPA en l'article a la revista Lo Pedrís no 29, amb el títol "Poc a poc, anem consolidant un bon model d'escola rural", quan diuen: **"...refermem l'encert de triar pels nostres fills l'opció d'aquest tipus d'escola rural, amb els valors educatius que li són propis, que ha servit, a nivell municipal, per crear arrels en el propi**

territori i ser un important motor dinamitzador i aglutinador de persones..."

En nom dels vilaplanencs i vilaplanenques, i com alcalde, vull expressar el més sincer agraïment i reconeixement al govern de la Generalitat per l'esforç que ha fet en l'ampliació del CEIP Cingle Roig i deixar-lo en unes condicions immillorables, com a mostra de modernitat i progrés. També a l'Equip Docent per arrencar de nou l'escola, que prou costa després d'unes obres, i pel treball que fan a diari amb molta professionalitat, i a l'AMPA per la seva implicació i dedicació.

Molt Honorable President, hem cregut per coherència que l'acte de la inauguració de l'ampliació de l'Escola l'havia de presidir el President del Parlament Catalunya, perquè va ser qui va presidir la inauguració de la reobertura de l'Escola l'any 2005, i per deixar constàcia d'un acte tan important i transcendent com és aquest pel nostre poble, tot seguit passarem a descobrir una placa que dona fe de l'esdeveniment.

Moltes gràcies a tots i a totes els/les que us heu aplegat amb nosaltres per compartir aquests moments de satisfacció i alegria.

TOMÀS BIGORRA I MUNTÉ
ALCALDE

GAUDIM DE LA RADIO EN FM A VILAPLANA

L'elaboració d'aquest llistat d'estacions s'ha fet des del carrer Jaume I i a una alçada d'un segon pis utilitzant un receptor comercial de bona qualitat amb la seva antena de varilla telescòpica. La recepció del senyal pot variar lleugerament en altres punts del poble i segons l'alçada de l'habitatge.

Atesa la proximitat de La Mussara, no són aconsellables les antenes exteriors. Dóna bon resultat la pròpia antena de la ràdio portàtil o la de fil per a les cadenes de so, això sí, d'uns 60-70 centímetres que no toqui directament la paret, i en posició vertical.

Quan el receptor disposi d'atenuador, només caldrà que s'utilitzi aproximadament a la meitat del seu recorregut, o bé s'haurà de posar en posició "local". Serà convenient tenir cura de les observacions anterior, ja que les emissores situades a aquesta alçada poden de vegades provocar barreges o distorsions en la qualitat de la recepció.

Aquesta proximitat de La Mussara comporta més inconvenients que avantatges per a la ràdio als pobles del seu voltant immediat (la televisió és una altra història ben diferent). En aquest indret La Mussara, com bé sabeu, és un lloc clau per a les telecomunicacions. Hi ha emissores de ràdio, potents repetidors de televisió, serveis oficials de seguretat, bombers, la qual cosa fa que es prenguin mesures tècniques per tal d'evitar interferències entre elles mateixes.

Hi ha emissores de FM properes que no arriben a Vilaplana, com és el cas de la SER i la Cadena Dial. Si algú vol escoltar la COPE de Reus ho haurà de fer per a través de "l'ona mitjana", també anomenada "ona normal" o "MW") als 1143 Kilocicles. El mateix succeeix amb Ràdio Reus, la qual cal sintonitzar als 1026 Kilocicles.

Llistat de recepcions a Vilaplana

DIAL Mega cicles NOM DE L'EMISORA

88,0	ICAT- FM Catalunya Cultura
88,8	RNE-4 Radio Nacional de España, majoritàriament en Català.
89,3	M-80 RADIO "Sèrie Oro"
90,4	FLAIX BACK
91,0	PUNTO RADIO. "Ona Rambla. Tarragona"
91,5	RNE-2 "Clàssica"
92,9	RADIO TELETAXI
94,0	RNE-5 "Todo Noticias"
94,5	RNE-3 "Música"
95,3	ONDA CERO
97,7	SER Tarragona "Radio Olé"
99,2	RAC-1 Radio Associació de Catalunya
100,2	CATALUNYA RADIO .Programa Principal
100,6	RADIO ESTEL
102,1	FLAIX- FM Tarragona
102,7	EUROPA-FM Tarragona
103,7	RAC-105 Radio Associació de Catalunya (musical)
104,5	CATALUNYA INFORMACIÓ
105,4	CATALUNYA MUSICA
105,8	COM- RADIO
106,5	RNE-1 Programa principal

Hi ha, òbviament, les possibilitats de rebre diversos canals de FM per la TDT, o via satèl·lit. (per Internet i Imagenio quan estigui disponible a Vilaplana)

Si hi trobeu alguna errada o omissió significativa, contacteu si us plau al 93-7512988. Espero que aquest recull us pugui ser útil.

JOAN A. AGUILAR

RÀDIO EA3ZF

CAFETER NOU PEL CASAL

Des del passat 1 de novembre, el Bar del Casal ja té nou cafeter. L'encarregat de dirigir el negoci no és d'altre que el Joan Carles Martorell, un Jove de Reus que porta ja deu anys afincat a Vilaplana. El Joan Carles està molt il·lusionat amb aquesta nova aventura i diu que s'esforçarà al màxim per oferir un bon tracte i un servei de qualitat a la clientela del Casal. D'entrada, d'experiència no n'hi falta, ja que la seva família sempre s'ha dedicat a aquest negoci i ell ha treballat en diversos restaurants. De moment, ja ha anticipat que aquest any com que fa poc temps que porta l'establiment no organitzarà el Sopar de Cap d'Any, però que mirarà de fer-lo l'any vinent. També aprofita la vinentesa per desitjar unes Bones Festes a tot el poble. Nosaltres desde LO PEDRÍS li desitgem molta sort i una estada molt llarga al Casal.

DOLORS JOANPERE BIGORRA PUBLICA EL SEU SEGON LLIBRE

La historiadora vilaplanenca i col·laboradora, des de fa més de set anys amb l'equip de redacció de Lo Pedrís, Dolors Joanpere Bigorra, després de publicar el darrer St. Jordi el llibre *Fem Safareig*, torna a sortir a la palestra del mercat editorial amb l'edició d'un nou volum. En aquesta ocasió, el text que també s'inscriu, com el darrer, en un context memorialístic o històric porta per títol *"El temps d'unes dones: República, guerra i postguerra"* que es va editar al maig de 2007. La seva edició ha estat compartida per l'Ajuntament de Reus, la Regidoria de Polítiques per a la Igualtat i del Casal de dones. El disseny i maquetació ha anat a càrrec d'una altra vilaplanenca, també col·laboradora nostra, Maria Casanova Lozano.

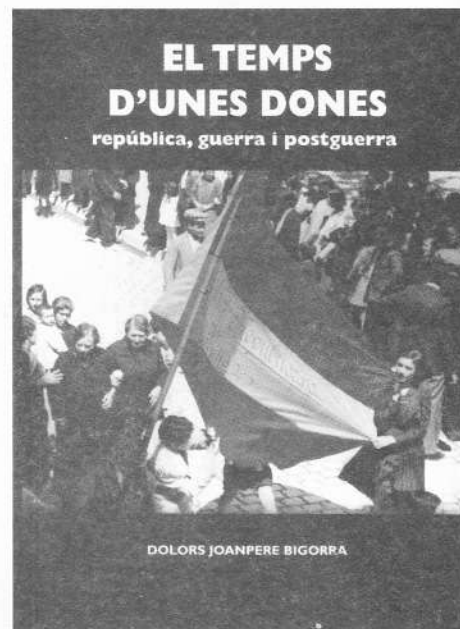
En síntesi, *El temps d'unes dones*, segons s'especifica al prefaci del llibre, reuneix una selecció, ordenada i elabo-

rada, dels materials orals aplegats per Dolors Joanpere, sobre experiències viscudes per les protagonistes els anys de la Segona República, la Guerra Civil i la postguerra. És el resultat d'un procés de treball que s'inicià amb el recull de testimonis de dones nascudes o que viuen a Reus, principalment, tot i que hi figuren persones d'altres poblacions. Aquest treball fou becat el 2003 amb el premi de recerca Frederica Montseny, atorgat per la Regidoria de Polítiques per a la Igualtat de l'Ajuntament de Reus. Els testimonis recollits en el llibre reflecteixen fets i situacions viscudes per dones de diversa condició social i idees, sobre un període molt concret i cabdal de la nostra història recent, amb un objectiu clar d'una història viscuda en primera persona.

De nou, els seus companys de l'equip de redacció, li donem la nostra més cordial felicitació pel mèrit i el treball constant

que significa poder editar amb rigor i qualitat ambdós llibres.

LA REDACCIÓ

Societat 2007

NECROLÒGIQUES

Isidre Juanpere Estivill.	1-1-07
Concepció Mariné Bigorra.	9-5-07
Manuela Martínez López.	11-6-07
Esteve Bonet Martorell.	21-8-07
Neus Ferré Malapeira.	31-8-07
Joan Bonet Tost.	29-10-07
Marcel Roca Guinovart.	3-11-07

MATRIMONIS

Mariona Cardona amb Diego Tellez
Sayaka amb Ivan Aixalà

NAIXEMENTS

Cristian Florin Hertoil Ulici
Mireia Matallana Aymamí
Roger Mariné Paixà
Àlex Garrido Granado

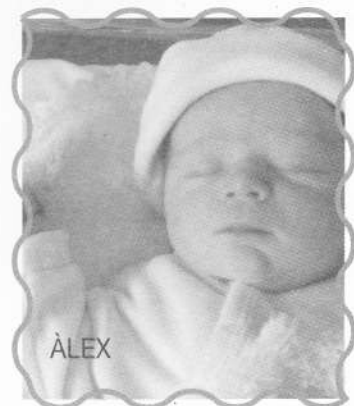
CRISTIAN

MIREIA

ROGER

ÀLEX

Racó per a la meteorologia

Revisant les revistes del Pedrís, he observat, que hi havia un estudi de les pluges fins l'any 2005. Per tant en aquest número hi ha el resum de les pluges caigudes a Vilaplana durant l'any 2006.

Si fem un estudi per estacions, obtindrem les dades següents:

Mes	Dia	Plugues (litres)	Total litres
Gener	7	36	
	8	29	
	10	12	
	30	25	
	31	5	107
Febrer	25	18	18
Març	19	15	15
Abril	17	12	
	27	11	23
Maig	3	4	
	8	3	7
Juny			0
Juliol			0
Agost	8	13	
	15	18	
	16	2	
	17	6	39
Setembre	12	130	
	14	50	
	22	30	
	23	28	238
Octubre	11	10	
	13	4	
	18	94	
	20	5	
	24	3	116
Novembre	7	4	
	16	5	
	20	1	
	23	1	11
Desembre	6	16	
	8	6	
	22	11	33
Total any			607 litres

Hivern (22/12 al 21/3)	Primavera (del 22/3 al 21/6)	Estiu (del 22/6 al 21/9)	Tardor (del 22/9 al 21/12)
151 litres	30 litres	219 litres	207 litres

Les estacions més plujoses van ser l'estiu i la tardor. La més seca va ser la primavera.

Durant l'any 2006 vam tenir 31 dies de pluja (dies de poca aigua i dies de més aigua).

Els tres dies més plujosos de l'any van ser: el 12 de setembre (130 litres), el 18 d'octubre (94 litres) i el 14 de setembre (50 litres).

Cal dir, per acabar, que aquestes dades poden variar depenent de qui, d'on i de com s'han fet les anotacions. Malgrat tot, poden servir de referència.

JAUME FERRÉ

INICI DE CURS A LES BORGES DEL CAMP

El dia 3 de setembre vam ocupar formalment per primera vegada l'IES. Vol dir que van venir l'arquitecte, representants de l'empresa constructora, tècnics d'educació i ens van dir que podíem habitar el centre, condicionat a la finalització total de les obres prevista pel mes de desembre. El centre estava tot buit.

L'endemà dia 4 van arribar a les 8 del matí quatre camions carregats fins dalt de mobiliari. Tot el professorat es va posar a tragar i desembalar taules, cadires, bancs, armaris... Successivament ha anat arribant material de tot tipus.

El dimecres, dia 12 de setembre, just passada la Festa Major de les Borges del Camp, vam iniciar les classes 161 alumnes i 21 professors. Ho vam fer gradualment. El primer dia van venir els alumnes de segon d'ESO, els hi vam ensenyar el que es podia veure; el dia 13 els alumnes de primer. Com a director i acompanyat del professorat els hi vaig dir unes paraules de benvinguda i els vaig fer notar que ho estrenàvem tot i calia respectar i cuidar l'IES. El motiu d'invertir l'ordre va ser que els alumnes de segon tenien prevista una sortida al sud de França de caire lúdic i esportiu del dijous fins al diumenge.

El dia 14, divendres, hi havia encara pendent la primera neteja d'obra de tot l'edifici, realment es va començar a netejar per primera vegada l'aulari i dependències administratives i de serveis. De fet era igual. Ho estrenàvem tot: l'edifici (encara mig buit i mancat de moltes eines i material de tot tipus), la nova llei, la LOE amb 30 hores de classe pels alumnes de primer, el lloc, nosaltres mateixos ens estrenàvem amb la il·lusió que comporta el fet d'estrenar. Continuava arribant el material: taules de dibuix, de laboratori, cadires, tamborets, armaris, pissarres, ... s'anava omplint.

El dilluns, dia 17, va ser la prova del nou. Tots els cursos, tot el professorat, el personal d'administració i serveis (PAS), el menjador i monitoratge, el transport escolar va entrar en funcionament, oh meravella! Tots els que dubtaven que es començarien les classes a les Borges del Camp al setembre, els alumnes de l'Aleixar, Alforja, L'Argentera, Botarell, Duesaigües, les Borges del Camp, Maspujols, Riudecanyes, Riudecols i Vilaplana van veure com es feia realitat la primera pedra posada just un any abans i la remor de bolígrafs, folis, crits, timbre, rialles... prenia cos.

Amb motiu de les reunions de pares i mares d'alumnes el dia 3 d'octubre, a les 6 de la tarda, els qui ho van desitjar van poder fer un tomb amb tranquil·litat per l'edifici i comprovar in situ de la bondat de la construcció. Posteriorment, els pares es van reunir amb els respectius tutors de primer i segon i els hi van explicar com funcionaria el curs.

Actualment anem consolidant i ocupant tots els espais. Estem a punt que ens entreguin el gimnàs i les pistes poliesportives. Que abans de Nadal estigui feta tota la tanca i tenir electricitat de la xarxa elèctrica i abans de final de mes que la calefacció funcioni correctament (si no ens pelarem de fred). Ja veieu que tot va endavant.

Els que ja l'heu vist, què me'n dieu de l'estètica? Us agrada el color pistatxo de les portes o bé el blau marí del terra (entre nosaltres una mica brut, però llampant). I del blau de la façana del gimnàs? És bonic oi? Doncs quan el vegeu per dins us agradarà més, fins i tot té escenari per a fer qualsevol tipus d'actes. La combinació del metall i el marró (ocre) de la façana us convenç?

El que no es pot negar que tots hi trobem colors que ens plauen i altres no ens acaben de fer el pes. En conjunt diríem que ha quedat prou bé.

Els cursos van funcionant, els alumnes es van fent seu l'IES. Es van configurant les primeres amistats, els temptejos que inviten a conèixer els veïns del costat a classe, a l'hora d'esbarjo. Un nou món de relacions personals i afectives es configuren i poc a poc aniran consolidant-se.

Els pares es van organitzant i ja estan formant la futura AMPA, la qual necessita implicació, esforç per avançar i ganes de col·laboració. Us animo a participar activament. També hem convocat eleccions al Consell Escolar, us demano igualment participació. Les votacions seran el dia 14 de novembre.

Els professors veiem que avancem lentament i en molts aspectes hi ha mancances: les comunicacions deficientes, el material que manca de laboratoris, música, d'informàtica, però avancem. S'han implicat des del primer moment. Si els haguéssiu vist traginat taules els primers dies!

La posada en funcionament suposarà un revulsiu important pels pobles que en formen part de la nova comunitat educativa. Els alumnes tindran més proximitat física a l'IES, però també educativa i emocional. El mateix podem dir de les famílies. Aprofitem les coneixences totes plegades per enriquir-nos.

Finalment, vull transmetre a tothom, especialment els pares dels nostres alumnes, la confiança que personalment tinc en l'equip directiu, de tot el professorat, del personal de serveis i professionals externs que el nou IES funcionarà normalment i eficaçment durant el curs 2007-2008 i ben segur, n'estic convençut, constituirà en el futur un revulsiu cultural, per això, us demano des d'ara un suport objectiu, clar i eficaç al nou institut que ja és una realitat en transformació constant i afermant-se cada vegada a millor.

Vull donar les gràcies a tothom per la consideració i respecte que teniu en la posada en marxa de l'IES Baix Camp Nord, especialment a l'ajuntament de les Borges del Camp pels molts problemes que ens ha ajudat a resoldre i a ben segur ho seguirà fent amb l'ajut dels ajuntaments de tots els pobles que aporten alumnat al nou IES.

Depèn de tots nosaltres, la comunitat educativa: pares, mares, AMPA, alumnes, professorat, PAS, que cada mes que passi, cada curs l'IES vagi millorant i donant servei.

Enhorabona a tots per l'estrena!

ESTEVE FOLCH MEDICO, DIRECTOR

La guarderia

L'ACTUAL GUARDERIA A VILAPLANA: UN ESPAI DE LLEURE I APRENENTATGE EN L'ETAPA INICIAL DELS INFANTS

L'actual Ajuntament va obrir la guarderia el febrer de l'any 2005 per tal de donar un servei al poble i que els nens d'1 a 3 anys no haguessin de desplaçar-se als pobles veïns.

Els primers alumnes van ser el Joao, la Sandra, el Jan, l'Ariadna i l'Ot, i com a monitora l'Eva López que va plegar el juliol del 2006 per continuar els seus estudis. El curs 2006-2007 els alumnes van ser l'Ot i l'Ismael i aquest curs 2007-2008 són 4 els nens que assisteixen a la guarderia: la Montserrat, el Quim, l'Aura i l'Anna.

Actualment està ubicada a l'antiga casa del metge. Disposa d'una sala força gran amb molta claror, hi ha un lavabo i un rebedor on podem deixar els cotxets, les jaquetes i les motxilles. A fora al jardí hi ha un petit sorral on sortim cada dia a jugar amb l'arena.

L'horari que fem és de dilluns a divendres de 9 a 1 del matí. A primera hora els nens van arribant i juguen lliurement. Cap a les 10 del matí fem una rotllana i anem dient els noms dels nens perquè vagin identificant els seus companys. Després mirem quin temps fa hi ho posem en un mural que hi diu: Quin temps fa avui?.

A continuació fem una activitat com pot ser:

- Sorral de macarrons, arròs, sucre, etc. És una activitat d'exploració on els infants van omplint i buidant els diferents recipients.
- Pintura, que pot ser amb ceres, colors de fusta, pintura dolça, retoladors, amb pinzell, de dit...
- Manipulació de plastilina, argila.
- Enganxar gomets.
- Fitxes, murals.
- Joc heurístic, que és una activitat d'exploració i combinació d'objectes.

A 2/4 d'onze ens rentem les mans i esmorzem.

A les 11 fem alguna altra activitat que pot ser:

- Jugar a pilota
- Construccions amb peces de fusta, i de plàstic
- Encaixos i trencaclosques
- Canem cançons: cargol treu banya, del lleó no tinc por, el gall i la gallina...
- Expliquem contes: els tres porquets, el patufet, la caputxeta vermella, la rateta que escombrava l'escaleta...
- Fem danses com el ball rodó, el jan petit...

Després anem al pati a jugar al sorral i cap a les 12 entrem a l'aula, ens rentem les mans i la cara i a última hora recollim joguines i endrecem la classe.

Amb els nens de P-2 treballem fitxes anomenades Xino-Xano, adequades a la seva edat. I els dimecres fem psicomotricitat. Amb aquests nens petits treballem sobretot els hàbits, ja que la seva adquisició els ajuda a desenvolupar la pròpia autonomia.

- Hàbits en el vestir: per exemple que el nen col·labori quan l'adult el vesteix.
- Hàbits en relació a l'alimentació: per exemple, mantenir-se assegut a la cadira mentre esmorzem.
- Hàbits de neteja: per exemple, que el nen distingeixi entre anar net i anar brut.
- Hàbits d'ordre: per exemple, que el nen col·labori en la recollida de joguines.
- Hàbits de relació: per exemple, que comparteixi les joguines i el material de la classe i que accepti tots els companys.

A la guarderia durant l'any celebrem diferents festes:

Per la Castanyada fem panellets i ve a visitar-nos la Maria Castanyera.

Per Nadal fem el pessebre i fem cagar el tió.

Per Carnaval confeccionem una disfressa per lluir-la a la rua que es fa pels carrers del poble, juntament amb els nens de l'escola Ceip Cingle Roig.

Per Pasqua fem una mona de xocolata.

Per Sant Jordi expliquem la llegenda de Sant Jordi i fem una rosa.

També realitzem sortides pels voltants del poble, visitem el Casal, la Font de les Creus, els rentadors... I durant l'any celebrem els aniversaris dels nens, ja que per a ells és un dia molt important.

La guarderia té com a objectiu oferir als nens i nenes afecte, estimació, confiança, recolzament i un entorn adequat perquè desenvolupin els diferents aspectes de la seva personalitat.

En definitiva, és un lloc on pretenem que els infants s'ho passin bé, aprenguin i comencin la seva formació com a persones.

MONTSERRAT TOST ASENS.

MONITORA D'ACTIVITATS DE LLEURE INFANTIL I JUVENIL

L'escola i l'AMPA

FESTA FINAL DE CURS DE LA ZER

ola a tothom!

Som els nens i nenes del cole de Vilaplana i us volem explicar què vam fer a la festa de final de curs de la Zer.

Primer, quan arribaves hi havia uns nois de Vilaplana que et pintaven la cara, et feien tastar coses d'uns gots i tenien una capsa amb un forat que hi posaves la mà i havies d'encertar què tocaves, ah!, també tenien un conill que es podia tocar i que el van deixar anar pel pati. A continuació hi havia la taula de l'AMPA, on podies anar a buscar coca, pa torrat i xocolata desfeta, també donaven gelats i coses per beure!

Les actuacions les vam fer a la pista. Primer van començar fent el teatre d'anglès dels petits i després el dels grans; en acabar va actuar el grup d'animació "La Tresca i la Verdesca" i van tocar, ens van fer ballar, beure amb porró, ens van mullar, i més coses... que "güai". I per acabar, els joves de Vilaplana ens van fer trencar l'olla i van sortir moltes "txutxes". Si trencaves l'olla et donaven una bossa de "txutxes" per tu, perquè amb el mocador posat no pots agafar res. També vam jugar amb els amics i durant tota la festa vam veure les fotos de colònies i excursions de tots els cicles i escoles de la Zer i nosaltres vam

preparar una exposició amb els treballs de plàstica que vam fer durant el curs. Hi havia moltes coses!

Quan tot es va acabar, ens vam quedar amb els nostres pares i mestres a fer un sopar de final de curs i vam celebrar que tot havia sortit bé.

Esperem que us hagi agradat i us ho passéssiu tant bé com naltros.

Adéu i fins aviat

ALUMNES DEL CEIP DEL CINGLE ROIG DE VILAPLANA

ALUMNES DEL CEIP DEL CINGLE ROIG DE VILAPLANA

El diumenge 14 d'octubre vam fer la festa d'inauguració de l'escola.

Va venir molta gent i hi havia persones importants com el President del Parlament de Catalunya Ernest Benach, el nostre alcalde Tomàs Bigorra, el pare del Marc, Josep M. García, que és el President de l'Ampa i la Conxi que és la nostra "senyo" i la directora de l'escola.

Vam visitar l'escola que ha quedat xulíssima, hi tenim més classes, un despatx nou, lavabos, que el curs passat els tenim fora el pati, una sala gran, on fem música i gimnàstica els dies que plou, la sala d'ordinadors, on també hi fem anglès i plàstica i el menjador, per poder quedar-nos-hi a dinar.

Quan vam acabar la visita, al pati hi havia un aperitiu i ens ho vam passar molt bé.

Si voleu venir a veure-la hi esteu tots convidats!

Adéu i fins aviat

La classe dels taurons
Nens i nenes de C.Mitjà de Vilaplana

CICLE MITJA CEIP CINGLE ROIG

L'escola i l'AMPA

QUALSEVOL MATÍ, UN ÀNGEL

DAquest Nadal de 2007, en què la revista "Lo Pedrís" surt a la llum per setè any consecutiu i amb 30 números que l'avalen, com a un dels representants de l'AMPA del CEIP Cingle Roig, escric aquest article dedicat a una persona molt vinculada als nostres fills.

Aquest article no abordarà aspectes de l'Escola que ja s'han publicat a altres revistes al voltant de l'encomiable labor dels mestres, el treball i la bona relació entre alumnes, les activitats i la funció de l'AMPA, l'entesa i la col·laboració del Departament d'Ensenyament i del nostre Ajuntament amb l'Escola, el paper de la ZER, els valors educatius de l'escola rural i pública... Com que ara s'acosten les festes de Nadal i el fred convida a estar al voltant d'una càlida llar de foc, canviaré el punt de mira del discurs acadèmic pel literari.

Es conta la història d'un misteriós "Àngel" que, diuen, té relació amb la nostra Escola... Aquest relat estava mecanoscrit en un pergamí, que curiosament va aparèixer mentre es realitzaven les obres d'ampliació del nostre centre...

Si qualsevol matí albireu un Àngel no us sorprengueu...

Sí, i tant que el podreu veure. Però, és clar, cal que preu atenció i que obriu bé els vostres sentits.

Però, us preguntareu, quan i on el podeu veure?

Doncs, jo us diria que qualsevol matí d'hivern, d'aquells en què la lluentor del Sol us escalfa i gratifica l'ànima. Sobretot, quan s'acosta el migdia i la gana comença a inquietar-vos la panxa.

Just llavors, abans de l'àpat, us convido a visitar-lo, tot fent una breu passejada per aquesta vila. Us recomano que enfileu les darreres de cal Bruno amunt. I allà, on la pujada es fa més costeruda i es ramifica en tres direccions, la del carreró del forn de cal Fulantí, la de la casa del metge i la de les cases adossades del Cingle Roig, tot just, llavors i allí, al bell mig de la mainada, el podeu visionar.

Però, com deu ser i d'on prové aquest misteriós Àngel?

Bé, doncs, jo us diria, que quan de ben segur el tingueu davant dels vostres ulls, en principi, potser no el reconeixereu. Potser perquè no és un Àngel de postal, ni porta ales blanques, ni brandeix cap espasa com les dels Arcàngels Miquel o Gabriel, sinó que, de moment, només us diré que porta un senzill ram de claus vermelles per obrir l'Escola del seu Setè Cel.

Sobre els seus orígens, conta una vella llegenda que, l'Àngel de qui us parlo, prové per via paterna de nobles carboners i caçadors de l'antic Regne de Tortosa, que estaven emparentats de molt lluny amb la gran deessa dels boscos, Diana. I que per via materna, els seus avantpassats s'emparenten de ben a prop amb el més famós pregoner de corneta que mai hagi tingut aquesta nostra vila.

Però, per què us en parlo?

Bé, doncs, perquè aquest Àngel veritablement s'ho mereix. Perquè cada dia fa d'àngel de la guarda dels infants de la nostra escola i segueix al peu de la lletra aquella vella oració que ens recitaven de petits :

"Àngel de la guarda / dolça companyia / no em deixeu sol / ni de nit ni de dia / si no, tot solet, / em perdia".

I la seva labor la fa sense mai cap mala cara, sempre amb un amigable somriure als ulls. Té cura de l'aliment dels petits, els dóna consell quan s'enfaden o barallen, juga amb ells com si fos un infant més, i sempre, sempre, els fa bona companyia. I si algun dia s'enyoren de casa o es posen tristos, expliquen que els canta aquesta bonica cançó:

"Fa una nit clara i tranquil·la / hi ha l'Escola que fa llum / els convidats van arribant / i van omplint tota l'Escola / de colors i de perfums... /... Oh benvinguts! Passeu, passeu / de les tristos en farem fum / que aquesta Escola es casa vostra / si es que hi ha cases d'alguí..."

Bé, si finalment, amb totes aquestes pistes que us he donat, encara no sabeu qui és, jo us diria que poc importa, ja que el més important és que mentre aquest misteriós Àngel visiti la nostra Escola, el present i el futur dels nostres infants està a les millors mans.

Per tot això que us deixo escrit en aquest pergamí, afirmo que si qualsevol matí albireu un Àngel, amb o sense ales, no us sorprengueu...

De l'AMPA de l'Escola, amb tot el nostre afecte, a la Pilar Prades Aymamí, per la gran tasca de monitora i guia envers els alumnes del CEIP Cingle Roig de Vilaplana. Infinites gràcies.

JOSEP M. GARCIA ABELLÓ

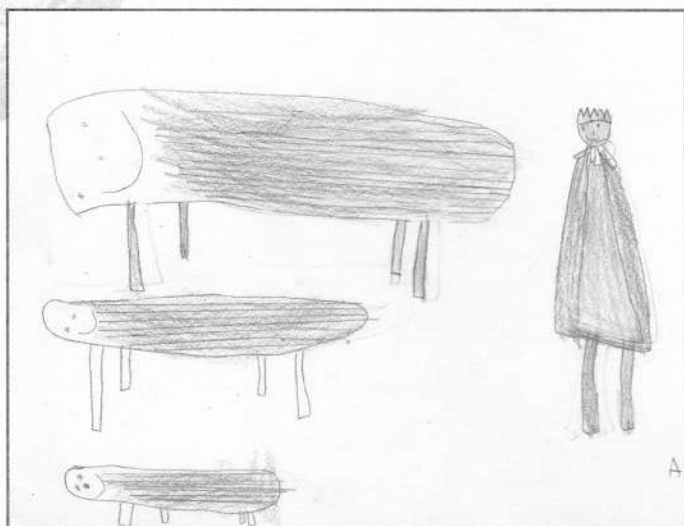
iberCaja

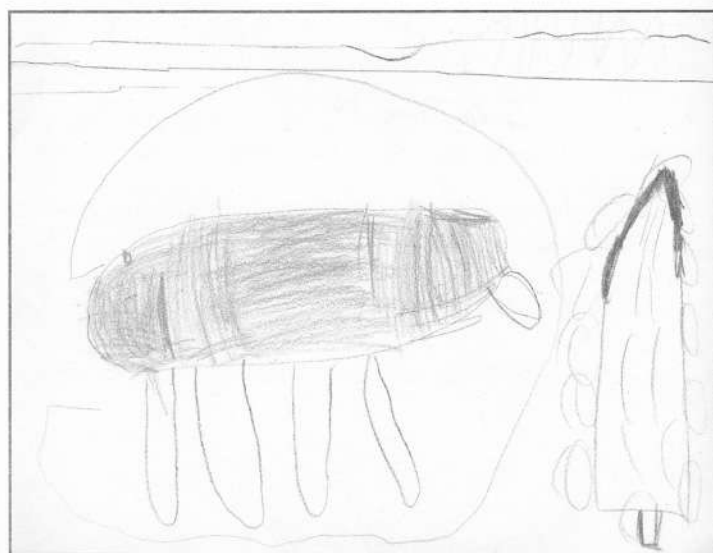
VIALMA, SAT

Esclofolladora d'avellanes

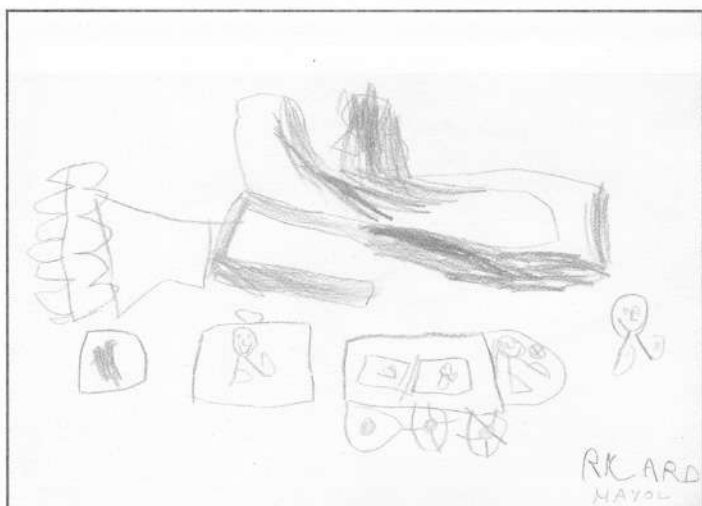
Jaume Salvat Salvat
C. Major, 14 • 43380 VILAPLANA
Tel. 977 81 50 13
c-e salsa@maptel.es

Anna Mateu

Marta Mateu

Ricard Mayol

Ariadna

Passatemps

ENDEVINALLES

Marc Garcia

1

Tinc cap, tinc ull i tinc cos
i no sóc de carn ni os
Què sóc?

2

Mirat de dalt sembla una creu,
de costat, unes ulleres,
serveix per anar corrents...,
si no et trenques les costelles.
Què és?

3

Només tinc un any de vida,
i com més temps va passant
encara que sembli mentida
més petit em vaig tornant.
Qui sóc?

4

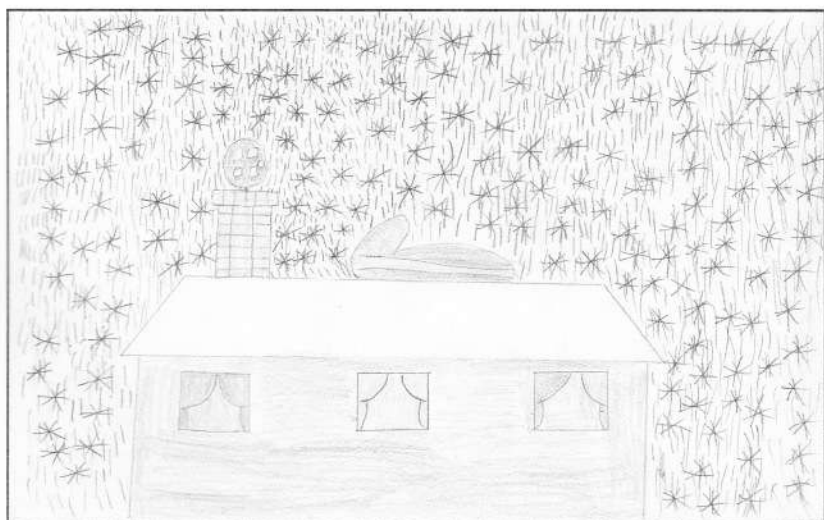
Ma mare és tartamuda,
mon pare cantador;
vesteixo blanc per fora
i tinc sang groga al cor.
Què sóc?

5

A molts vesteix i no és sastre,
i alimenta a molts també,
i encara que algú el maltracta
no en diu mal, sempre en diu bé.
Què és?

Olga Torres

Jhonny Eduardo

Cooperativa Agrícola

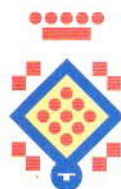
**Caixa Rural
de Vilaplana**

**AJUNTAMENT
DE VILAPLANA**

Generalitat de Catalunya
Departament de Cultura

**DIPUTACIÓ DE
TARRAGONA**

**CONSELL COMARCAL
DEL BAIX CAMP**

